Indholdsfortegnelse

1. Kapitel: Madagaskar
2. - Jakob taler rent ud
3. - At give med visdom
4. - Hvem er vor Lazarus?
5. - Hver fredag
6. - De kongelige love
7. - Gud elsker en glad giver
8. - Kjolen
9. - En ny tankegang
10. - Et brev til Malakias
11. - Tiggeren
12. - Læg mærke til, hvordan det går
13. - Mist ikke modet, du kære!
14. - De vise mænd og den fattige kvinde
15. - Snyd ikke dig selv
16. - Julefest
17. - Vejen ind i Den kongelige Lovs rige liv
18. - Jordbær
19. - En lærestreg
20. - Guds hjertesag
21. - De to trompeters lyd
22. - Hvad skal vi da gøre?

Forord

Det er en glæde for mig at skrive forordet til denne bog »Den kongelige Lov« som min kone, Anne-Lise, har skrevet.
Jeg er meget enig med hende i det budskab, som bogen bringer: Velsignelsen ved at elske Gud og sin næste og bringe tiende og ofre til forrådshuset.
Jeg har selv oplevet disse guddommelige principper fungere både i mit barndomshjem og i mit eget liv. Særligt i vort ægteskab og i vores arbejde for Herren, hvor vi sammen har besluttet at praktisere dette, oplever vi ofte velsignelser ved at give. Ordene om kærlighed og enhed fra Johs. 17:21 »At de alle må være eet«, er for os blevet et inderligt ønske og en livsstil, også når det gælder at dele livets goder med dem, som intet har.
Kærligheden til vore åndelige søskende må afspejle sig i handlinger. Derfor er ofre og tiende ikke bare pligter, men det er kærlighedshandlinger.
Det er mit ønske og min bøn, at du, som læser denne bog, må se at der er velsignelse ved at praktisere Den kongelige Lov, og at det må blive en livsstil også for dig.

Peter Madsen

Rigdom

Jeg vil gerne med denne bog åbne en dør for dig ind til en verden af rigdom.
Når du i første omgang hører, at bogen handler om penge, dine penge og Guds penge, vil du med det samme kunne teste dig selv. Mister du lysten med det samme til at læse, - skal du netop læse den! Det er netop dig, Guds Ånd vil tale til!
Da jeg var færdig med at skrive min sidste bog, begyndte mine tanker med det samme at arbejde med, hvad jeg nu skulle skrive om. Der er så mange emner, som presser sig på indeni mig. Men hver gang jeg lå i min seng og tænkte på det og spurgte Herren, kom denne bog til mig.
Ordet fra Jakobs brev 2:8 kom til mig igen og igen: »Hvis I virkelig opfylder den kongelige lov, som efter skriften lyder:« Du skal elske din næste som dig selv, handler I ret!«
Og ordet fra Lukas 10:27, som er Jesu svar på, hvilket bud, der er det største i loven, kom også igen og igen til mig:
»Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind.«

Kærlighed til næsten og kærlighed til Gud hænger nøje sammen med vort forhold til at give, at ofre. Det er dette ømtålelige emne, jeg føler, Guds Ånd vil, jeg skal skrive om. Jeg kan gøre det med glæde, fordi vi selv har oplevet hemmeligheden ved at give.

Guds Ånd viser mig gang på gang, hvor bedragede vi er af Satan, når det gælder penge. Han har givet de fleste af os et skævt forhold til penge. Gud vil velsigne os. Han ønsker, vi skal have det godt. Han ønsker, at Hans værk skal have fremgang. Du og jeg har fået lagt nøglerne i vore egne hænder!

Hvorfor har Gud netop bedt mig om at skrive om dette?

Jeg tror, jeg ved det. Det er svært for præsterne at tale om det i kirkerne. Menigheden vil da i mange tilfælde tro, at det er af egoistiske grunde, der tales om det.

Det virker næsten uartigt at tale om penge i Guds rige.

Men Guds ord taler meget om at give, ja, bibelen er fuld af ord om, hvordan vi skal bruge vore midler. Hvis motiverne for talen om penge er forkerte, skurrer det i ørerne.

Jeg skriver denne bog, fordi jeg elsker Jesus. Jeg elsker Guds arbejde. Og jeg har Gud til vidne på, at motiverne til denne bog er, at vi i vort land må blive velsignede, at vi må få vækkelse, at vi må vågne og lære hemmeligheden om, at Gud kan få sit værk ført igennem i Danmark. Jesu kærlighed tvinger

mig, og hver gang jeg er blevet færdig med et kapitel, er jeg jublende glad. Gud vil vise dig en hemmelighed, som gør dig glad.
At give har noget med kærlighed at gøre, kærlighed til Gud og kærlighed til din næste.

1. Kapitel

Madagaskar

Det var kvælende varmt.
Peter og jeg lå endnu engang i fremmede senge i et fremmed land, og vi var meget trætte efter en dag med mange nye indtryk. Det var umuligt for os at sove.
Vi var kommet til den store ø Madagaskar i Det indiske Ocean for at holde møder og bibeltimer for de kristne menigheder på øen. Den gamle danske missionær, Ove Falg, havde skrevet til os og bedt os meget indtrængende om at komme. Han var selv næsten 85 år og havde tjent Gud på øen i mange år. Men nu vidste han, at hans tid snart måtte være forbi, derfor ville han gerne dele sin nød for befolkningen på Madagaskar med os, så vi kunne være med til at forkynde dem evangeliet.
Vi havde allerede været på øen nogle dage, og netop denne dag var vi fløjet fra hovedstaden ned til byen Toliara i den sydlige del af øen, hvor vi skulle have møder for to pinsemenigheder.
Ove Falg havde skrevet til nogle gode venner, en lægefamilie, om vi kunne bo hos dem de dage, vi skulle

være i byen, og det var i deres gæsteværelse, vi nu lå. Gud havde i dagens løb lagt en meget tung byrde på vore hjerter, og vi vidste ikke, hvordan vi skulle gribe sagerne an.

Mangel på penge til kirker

Vi havde i dagens løb besøgt de to pinsemenigheder, hvor de indfødte ledere havde et meget velsignet arbejde igang. De var brændende kristne, som levede i denne by. Den ene menighed var helt ny og holdt møder i en skole. Den anden havde en kirke, men den var alt for lille til de mange mennesker, så der var stort behov for udvidelse. Præsten var overanstrengt og havde mange økonomiske byrder at bære. Landet var ledet af marxister, så det var svært at få materialer og andre ting til arbejdet.

Mangel på penge til bibler

Der var et stort behov for bibler og anden litteratur, og alle disse mange behov fik vore hjerter til at krympe sig i nød for disse elskelige mennesker, som levede i fattigdom – men havde så stor kærlighed til Guds ord og Guds arbejde. De tog så hjerteligt imod os. Det var meget sjældent, der kom gæster til stedet. For at forstå de vanskelige omstændigheder på øen, skal jeg lige indskyde lidt om dens fortid.
I gamle dage, inden øen blev overtaget af kommunisterne, blev Madagaskar kaldt en perle, og turisterne yndede at komme dertil og nyde de smukke omgivelser og bade i det klare, rene vand. Men vi forstod godt, at turiststrømmen var stoppet helt.

Efter at vi havde været igennem tolden, kunne vi levende forestille os, hvor trætte turisterne var blevet af den lange proces, det var at komme igennem der. Vi blev gennemsøgt fem gange og behandlet med en mistro, som fik os til at spørge os selv, om vi var så mærkværdige. Man skulle tro, vi var spioner for en fremmed magt. Alt gik meget tungt og med strenge miner, så turisterne foretrak andre rejsemål.
Men nu var vi kommet for at forkynde Guds velsignede ord, og det havde indtil denne dag været meget let at forkynde Ordet, og vi var selv blevet meget berigede.
Denne dag skete der imidlertid noget i vore hjerter, som vi ikke på forhånd havde haft med i vore planer. Efterhånden som vi så nøden i denne by, talte Guds Ånd til os og sagde: »Gør noget for disse mennesker. Hjælp dem med deres kirker. Hjælp dem med at få bibler!«

Mangel på medicin

Ikke nok med det. Da vi sidst på dagen kom hjem til doktorfamilien og havde fået noget at spise, viste de os rundt på deres lille hospital.
Doktoren havde for år tilbage arbejdet på et missionshospital, men efter nogle år fik han en meget stor byrde på sit hjerte for sine bysbørn i Toliara. Han og hans hustru, broder og forældre besluttede sig til at starte et privat hospital i deres by. De var kristne, katolikker, og de havde en tro på, at Gud ville hjælpe dem at hjælpe de mange syge i Toliara.

De byggede det lille hospital, vi nu gæstede, og der var tæt belagt med meget syge mennesker overalt, hvor vi blev vist rundt. Alt så nydeligt og pænt ud, og hele familien hjalp til, for at hospitalet skulle fungere.
Da vi var færdige med rundvisningen, sagde doktorens broder:
»Jeg vil lige vise jer noget«. Han førte os da om bag hospitalet, hvor der var bygget små lave hytter af bananblade. Inde i alle disse små hytter lå meget syge mennesker på måtter på den bare jord. De var kommet langvejs fra for at få lægehjælp, og der var ikke andre steder, de kunne bo end her i de usle, små hytter.
»Vi har planer om at udvide hospitalet«, sagde broderen, som var hospitalets administrator, »men vi har ingen muligheder lige nu.
Patienterne kan og vil gerne betale lidt for medicinen, de får, så hvis vi havde medicin nok, kunne vi måske snart få udvidet. Men vi kan ikke få medicin, med mindre vi har fremmed valuta, og det kan vi ikke skaffe. Alt er meget kompliceret.«
Da vi mødte doktoren igen ved aftensbordet, fortalte han, at han igen havde måttet sende nogle næsten blinde mennesker af sted. Han havde nu en lang venteliste på blinde, som kunne få deres syn igen, hvis de fik en operation, men lægen havde ikke den lille flaske med bedøvelsesmiddel, som skulle bruges, så de kunne ikke blive opereret.
Den ene tragedie efter den anden fik vi indblik i, og

efter en bevæget, men dejlig aften sammen med lægefamilien, gik vi til ro. Nu skulle vi sove for at være friske til de mange møder næste dag, men vi kunne ikke sove. Hele tiden følte vi, at Gud ville, at vi skulle hjælpe disse nødstedte mennesker.
Guds Ånd har mange gange talt til os om, at vi ikke blot kunne komme ind i et fattigt land til nødstedte mennesker og fortælle dem om Jesu kærlighed. Vi måtte vise Guds kærlighed i praksis. Gud ville gennem os vise mennesker sin kærlighed.
Vi talte frem og tilbage om, hvad vi kunne gøre. Vi havde som sædvanligt kun de penge, vi lige præcis skulle bruge til turen frem og tilbage. Vi vendte og drejede de store problemer i vore hjerner og hjerter, men vi så ingen udvej for at hjælpe. Vi var jo bare to små missionærer, som var kommet for at tale Guds ord. Og nu skete det igen, som det er sket hundreder af gange i vor tjeneste for Gud, at vi samtidig med at være sendt med evangeliet blev konfronteret med den store materielle nød i ulandene. Guds Ånd sagde med den stille stemme, vi kender så godt: »Hjælp dem!«
Det endte med, at vi foldede vore hænder og takkede Gud for dagen, og samtidig sagde vi til Gud, at vi var i stor nød for disse stakkels mennesker, men at vi ikke vidste, hvad vi skulle gøre ved det. Det blev helt klart for os, at Gud havde endnu større nød på sit faderhjerte, men at Han kun havde os lige nu til at hjælpe der i denne bestemte del af verden.
Vi faldt i en urolig søvn ved 24-tiden. Klokken 4

vågnede vi begge igen. Vi var lysvågne og helt klare i tankerne begge to. Pludselig kom der en masse tanker og ideer til os, og vi var helt klar over, at det var Helligånden, der gav os alle disse tanker.
Vi talte det hele igennem. De ideer, Guds Ånd nu gav os, var det, man ville kalde »vilde« i menneskers øjne, men vi var helt med på dem og klar til at føre dem ud i livet.
Pludselig kunne vi sætte os ind i, hvordan disciplene må have følt det den aften, hvor Jesus havde talt til de mange tusind mennesker, og pludselig var det ved at blive sent. Folk havde ingen mad med, men alle var sultne. »Hvad skal vi dog gøre ved alle disse mennesker? Lad os sende dem hjem,« sagde disciplene til Jesus.
Jesu enkle – men meget udfordrende svar var: »Giv I dem noget at spise!«
Da den lille dreng med fiskene og brødene kom og gav sin lille madpakke til Jesus og Hans disciple, så det hele temmelig latterligt ud. Men da Jesus velsignede den lille smule mad, og disciplene begyndte at dele ud af maden, »ynglede« smulerne pludselig. Det voksede og voksede i hænderne på disciplene, og der må have været en mægtig lovprisningsstund bagefter. Det interessante ved den maduddeling var, at der blev 12 kurve tilovers, så hver af de tolv disciple, som havde delt ud til de sultne, sikkert fik hver en kurvfuld med sig hjem! Gud er fantastisk!
Da vi lå der i vore senge på øen Madagaskar og fik

et væld af tanker fra Guds Ånd, følte vi det, som disciplene sikkert havde følt det: Først følte vi os helt magtesløse ved at se den store nød og de mange behov. Men Jesus sagde til os: »Hjælp I dem!«
Da vi så lagde os selv og den lille smule frem for Jesus, som vi syntes, vi kunne give i denne situation, vågnede vi nu op med en masse tanker fra Herren. Gud velsignede os, så det boblede med ideer indeni os. Vi talte længe sammen og var begge enige om, at disse tanker skulle udføres:
Vi kendte fra år tilbage til Kristelig Farmaceutforening i Danmark. Når vi kom hjem, ville vi kontakte dem. De havde en af vore venner i ledelsen, og de havde hjulpet os mange gange med medicin til Tanzania. Vi ville bede dem om at give os medicin til hospitalet i Toliara.
Dernæst ville vi spørge, om lægen, vi boede hos i Toliara, ville sælge medicinen til sine patienter og give vore kristne venner penge til bibler. (Det er ikke så psykologisk rigtigt at give for meget medicin ud gratis. Der sættes mere pris på det, når man får lov at betale. Det havde vi erfaret i Afrika.)
Når så lægen købte bibler for pengene, kunne de kristne sælge biblerne, og lederne i kirkerne således få hjælp til at udvide kirkerne og udføre andre ting i det kristne arbejde!
Dette var fantastisk! Nu var der blot tilbage at tale med lægen, om han var villig til at gå med på disse ideer! Han var katolik og en meget oprigtig mand, men vi var helt sikre på, at han aldrig havde været

ude for, at Gud kunne tale på den måde, så vi var spændte på hans reaktion.
Da vi kom ned til morgenbordet, var vi lidt usikre. Var vi ikke lidt for optimistiske? Kunne vi ikke bare lade disse mennesker sejle deres egen sø? Nej, Guds Ånd talte klart i vore hjerter om, at Jesus altid lod tingene gå hånd i hånd: Han talte sit levende ord til folk, men Han hjalp også altid dem, der var fattige, syge, ringeagtede eller sultne.
Doktoren bad Peter om at bede bordbøn, da det vist ikke var almindeligt at bede frimodigt og højt i familien. Peter bad, og samtidig velsignede han lægen og hele hans hus. Vi så, at lægen var meget bevæget over bønnen, og han takkede meget for velsignelsen.
Da vi havde spist lidt, kom Peter frem med vore tanker. Vi sagde til lægen og hans kone, at vi ikke vidste, om alt dette kunne lade sig gøre, men vi følte, Guds Ånd havde talt til os om det. Jeg lovede ham også at prøve at skaffe bedøvelsesvædske til de blinde, så snart vi kom hjem, så de mange blinde kunne få deres syn.
Lægen var dybt grebet, og han sagde med det samme: »Hvis I kan sende medicin til de syge her, vil vi gerne købe bibler og gøre nøjagtig, som I har foreslået!«
Vi følte os lettede. Samtidig var der en ond røst på skulderen af mig, der sagde: »Hvordan vil du skaffe medicin? Hvordan vil I få det sendt hertil? Tror I, at myndighederne vil tillade alt det, I har fundet på nu?« Tankerne kørte inde i vore hoveder, men alt

imens havde vi en dyb indre fred i, at det var rigtigt, det vi havde tænkt på at gøre.
Vi fik lov at opleve en meget velsignet tid på Madagaskar. Men da vi kom hjem, og vi skulle til at finde adressen på vor apoteker-ven, viste det sig, at han var pensioneret og flyttet fra landet. Men efter en tid fik vi fat i den nye formand, og det viste sig, at han var ligeså hjælpsom og flink som den tidligere formand. Efter en tid fik han endda kontaktet Dansk Farmaceutforening, og også de var villige til at give os ligeså meget medicin, vi ønskede.
Det var virkelig fantastisk! Vi fik flere kubikmeter med det fineste, dyreste medicin, som vi kunne sende ud. Medicinen til operation af de blinde fik vi hurtigt gennem vor læge, og vi sendte det ud med luftpost. Der var mange, der blev lykkelige, og vi måtte prise Gud, som gjorde alt dette muligt.
Pludselig fik vi den tanke, at hvis vi kunne sende al medicinen ud i en stor container, ville vi kunne få plads til en hel mængde godt til hospitalet: Senge, linned, borde, skåle, fade, tæpper, tøj og meget andet, som ville gavne usigeligt dernede. Vi fandt også ud af, at hvis vi kunne give dem gamle håndsymaskiner, kunne disse også give penge og hjælp til en mængde forskellige ting. Vi fik samlet 23 symaskiner sammen, og en dag ringede jeg til Sverige til et kristent foretagende, som har hospitalsudstyr, som de sender til u-landene. De var helt med på vor ide og rede til at hjælpe med forsendelsen. Under samtalen fik jeg en speciel frimodighed til at sige:

»Kunne I tænke jer at betale en del af fragten også?« Ja, det ville de! Hele affæren ville koste over 50.000 danske kroner. Gud lagde en stor tro ned i vore hjerter til, at det var Hans vilje, at vi skulle hjælpe og give ud, være barmhjertige og gode mod dem, som led, så vi var ikke et øjeblik i tvivl om, at alt dette skulle lykkes.
Fra dag til dag oplevede vi, at når vi skrev og fortalte venner og forbedere om dette, kom pengene ind. Mennesker hjalp os med transport, og vi kunne også sende over 50 sække pænt tøj med containeren. Det var vidunderligt!
Den glæde, vi følte ved at arbejde med alt dette, virkede som 12 kurve, der blev tilovers til os. Vi blev så velsignede. Gud lærte os igennem dette, at Hans største lyst er, at vi skal:
SE ud over områderne, hvor vi er, og se problemerne i øjnene.
BEDE til Herren om at hjælpe os at afhjælpe nøden omkring os.
LYTTE til Guds røst i vort indre, i vore tanker.
HANDLE ifølge det, Gud viser os.
Gud kunne sagtens sørge for de fattige uden vor hjælp. Men Han pålægger os Den kongelige Lov, at vi skal elske vor næste og hjælpe de fattige. Gud tager sig særligt af de fattige og af enkerne og de faderløse. Han velsigner den lille smule, de har, når de stoler på Ham. Når vi har fået Guds Ånd ind i vore hjerter, vil vi med det samme, vi ser mennesker lide nød, mærke Guds kærlighed indeni os blive bevæ-

get. Ånden vil minde os om at hjælpe, hvor vi kan. Og da er det vigtigt, at vi ikke tillukker vore hjerter for Guds kærligheds røst. Vi mister da Guds velsignelse. Guds princip er at give. Når Han bor i os, vil det også blive en lov i vore liv at give. Ikke tvunget eller modvilligt, men af et glad hjerte.

»Den gudløse låner og bliver i gælden, den retfærdige ynkes og giver. De, han velsigner, skal arve landet, de han forbander, skal udryddes.« Salme 37:21-22.

Gud giver den retfærdige og gavmilde en fantastisk magt i den åndelige verden. Der er mange ting, som påvirker mennesker, men hvis man lever med Gud og har lyst til at give og hjælpe overalt, føler man sig usigelig stærk og rig. Salmisten siger også efter mange års erfaring på det område:

»Ung har jeg været, og nu er jeg gammel, men aldrig så jeg en retfærdig forladt eller hans afkom tigge sit brød. Han ynkes altid og låner ud, og hans afkom er til velsignelse.« Salme 37:25.26.

Igen er der velsignede følgevirkninger af at give af et rent og glad hjerte. Det velsigner vor slægt og gør også vore efterkommere til velsignelse.

Selv om tiderne, vi lever i, er usikre, vil den retfærdige ikke frygte:

»Salig den, der ynkes og låner ud og styrer sine sager med ret, thi han rokkes aldrig i evighed, den retfærdige ihukommes for evigt. Han frygter ikke for onde tidender, hans hjerte er trøstigt i tillid til Herren.« Salme 112:5-7.

2. Kapitel

Jakob taler rent ud

De sidste dage har jeg følt, jeg skulle skrive på denne bog, men der er hele tiden kommet forhindringer i vejen, og tiden har været meget optaget. Der har været lidt kamp inde i mit hjerte, og jeg har ofte sagt til mig selv: »Hold op med at skrive om emnet med at give og elske sin næste. Du har så meget andet, som folk hellere vil læse om. Dette vil måske blive misforstået, og du vil sikkert blive uvenner med en hel del, og der vil blive mange, som vil diskutere med dig.«
Men Guds Ånd maner mig igen og igen til at fortsætte. Han viser mig, hvad vi som kristne går glip af ved ikke at leve efter Guds kongelige lov, kærlighedsloven. Jeg ser igen og igen, hvor fjenden har blændet vore øjne. Men hver gang jeg skal til at skrive, kommer der noget i vejen.
I dag til morgen vågnede jeg klokken 5.00. Guds Ånd talte tydeligt i mit hjerte: »Nu er der ro, nu kan du skrive!«
Og pludselig væld ede en mængde tanker ind over mig, som jeg ved, jeg skal dele med dig i dag, kære læser. Må Gud rigtig velsigne dig gennem dette!

Jeg så for mig en situation, som jeg har været i hundreder af gange i mit barndomshjem: Jeg kom hjem fra skole, løb op af trapperne til anden sal, kastede skoletasken i et hjørne og sagde: »Hej!« til gamle Brandt, som sad ved køkkenbordet og drak kaffe, mens min mor gik og puslede i køkkenet. Jeg fik lidt at spise og drikke sammen med Brandt, hvis hund lå under stolen og sov.
Denne situation var så velkendt for mig som barn, men hver gang jeg tænker tilbage på den, må jeg undre mig over mine forældre. Gamle Brandt var en, som ingen andre venner havde end de få stykker, man kan tælle på en hånd. Han ville ikke i bad, og han ville helst gå i det samme tøj hver dag. Hans hund var fuld af lopper, og Brandts skæg voksede vildt. Han havde sine faste dage, hvor han kom i vort hjem, og det var den naturligste ting i verden, at han hørte til i vores vennekreds. Engang imellem kom min far med klippegrejet og sagde: »Nå, Brandt, skal jeg klippe dig i dag?« – Det var Brandt med på. Jeg undrede mig lidt over min far, som ellers var en meget streng mand. Når han klippede Brandt og sludrede med ham alt imens, var der en kærlighed i hans stemme, som gav os andre en forståelse af, at Brandt var en, man skulle respektere.
Ved andre lejligheder, når vi sad og spiste aftensmad, ringede det på dørklokken. Det var ofte nogle af byens tiggere. De vidste, at oppe hos »Frelser-Hansens«, som mine forældre blev kaldt blandt

folk, kunne man få en bid brød, når man var sulten. Der var en af tiggerne, som hed Simonsen, der fik en speciel behandling. Han ville så gerne med indenfor og sidde til bords med os, og det fik han lov til. Men det kneb med kulturen. Når Simonsen rodede for meget i pålægget, fik min far den strenge mine på, og Simonsen fik lidt opdragelse af min far. Dog lagde jeg mærke til tonen i min fars stemme, og jeg vidste, at Simonsen behøvede særlig kærlighed og omsorg. Det hændte dog, at Simonsen snød mine forældre. Min mor havde ikke kunnet klare at se hans pjaltede klæder, så hun havde en dag givet ham helt rent og pænt tøj, så han var fin fra inderst til yderst. Men der gik ikke mange dage, før vi så Simonsen stå nede på hjørnet i de gamle laser og tigge igen. Han havde en lang forklaring til min mor, men vi forstod, at det gode tøj var solgt for en god slant.

Når jeg kendte min fars temperament, undrede det mig ofte, at han også kunne have en engels tålmodighed med hr. og fru Sørensen, som kom og ringede på vor dør næsten hver fredag aften ved 6-tiden.

Denne familie havde fem børn, og faderen fik som regel understøttelse. Pengene slap altid op i denne familie en dag for tidligt. Og den samme hændelse gentog sig uge for uge: Min far gik ud og talte med Sørensen ved fordøren. Far forklarede ham, hvordan han skulle gøre for at få det hele til at gå og få pengene til at slå til. Sørensen var helt med på dette

og lovede, at det blot var denne ene gang til, så skulle tingene blive forandret. Far lånte ham pengene, han skulle bruge til næste dag, – og præcis som et ur kom et af Sørensens børn op til os og betalte pengene tilbage næste dag. Når der var særlige omstændigheder, hjalp mine forældre med et eller andet beløb eller med mad til de mange munde, som skulle mættes hos Sørensens.

Jeg ved ikke, om det altid var den rigtige måde, mine forældre hjalp mennesker på, men jeg ved, at det var Jesu kærlighed, der fyldte deres hjerter til disse mennesker i nød.

Netop i dag, – i skrivende stund, er det min fars fødselsdag. Han kunne være blevet 88 år i dag, men begge mine forældre er hjemme hos Herren. Jeg takker Gud for disse leveregler, som lærte mig så meget, og som gjorde os alle så rige. Vi manglede aldrig noget i vort hjem, og der var altid nok mad til en ekstra, selv om vi alle vidste, at vi ikke var rige efter menneskelig målestok.

Gud gav mig et ord, inden jeg begyndte at skrive, og det vil jeg dele med dig. Det er fra Jakobs brev. Jakob taler med »store bogstaver«. Han virker streng, men det er sandt, hvert ord han skriver til os, og han rammer mange af vore ømme punkter!

De fleste af os vil helst have en smertefri kristendom. Men Jakob siger, at det er selve livet at tro på Jesus, men der må følge nogle gerninger med. Ligesom legemet er dødt uden ånd, således er jo også troen død uden gerninger. Jakob 2:26

I hele kapitel 2 fortæller Jakob os rent ud, hvad han mener med en tro, som har gerninger:
»Mine brødre! Lad ikke jeres tro på vor Herre Jesus Kristus, den herliggjorte, være forbundet med personsanseelse! Når der nemlig kommer en mand ind i jeres forsamling med guldring på fingeren, i prægtige klæder, og der samtidig kommer en fattig ind i snavsede klæder, og I så kun har øje for ham, der har de prægtige klæder på og siger til ham: »Sæt du dig her på denne gode plads« men derimod siger til den fattige: »Du kan stå der,« eller: »Sæt dig ned på gulvet ved mine fødder« er I så ikke i modstrid med jer selv og dømmer ud fra slette tanker?«
Der står et andet sted, at det er Gud, som gør rig, og det er Gud, som gør fattig. Jeg har ofte tænkt på, hvorfor Gud gør nogen fattig. Og jeg tror, det er fordi, vi som er rige, skal få en chance til at vise kærlighed. Vi kan ikke elske alle mennesker. Men det kan Jesus. Når vi beder Helligånden om at fylde os med Jesu kærlighed, vil vi opleve en overnaturlig forandring i vore hjerter, så vi kan elske alle mennesker, som Jesus elsker. De fattige er særligt udvalgte for Gud. Når de fattige kommer til tro på Jesus, oplever jeg dem som meget rigere end mange af os, som er bedre stillede. Deres kærlighed til Jesus er fantastisk stor.
»Hør dog, mine elskede brødre! Har Gud ikke udvalgt dem, der er fattige i verdens øjne, til at være rige i tro og arvinger til det Rige, han har lovet dem, der elsker ham?« Jak. 2:5.

Hør de alvorlige ord, Jakob siger i vers 9:
»– hvis I viser personsanseelse, begår I synd!«

Tilgiv os, Herre!
Skal vi ikke bede Gud om tilgivelse for disse synder? Lad os bede Jesus om at fylde os med sin kærlighed. Så vil vi opleve kærlighedens varme strøm i vore hjerter. Og når vi begynder at gøre flere kærlighedsgerninger mod hinanden, sker der mirakler indeni os. Dette er noget uforklarligt. Men jeg kan fortælle dig, hvornår jeg første gang oplevede denne varme følelse i mit eget hjerte, som gjorde, at jeg fik lyst til at kende hemmeligheden, som Gud har gemt i dette:
Når vi nærmede os julen, mens jeg var barn, fik min mor meget travlt. Hun bagte og lavede en masse andre juleforberedelser i vort hjem, men hun havde mere travlt på andre fronter. Mine forældre stod dengang i Frelsens Hær. Vi var en meget lille flok på møderne, som blev afholdt hver uge, og det var som regel min mor, der skulle sørge for de mange praktiske ting, da Frelsens Hær ingen ledere havde i vores by. Min mor ledte kvindemøderne, hun var ude med »Krigsråbet«, Frelsens Hærs månedsblad, og når vi nærmede os jul, var det også min mor, der skulle klare uddelingen til de fattige i byen. Det var det bedste, jeg vidste.
En af byens slagtere havde sagt, vi måtte hente kødben og andre gode sager hver aften i hans butik. Mor fik det arrangeret, så nogle hentede kødet, og

imens blev der samlet andre gode sager sammen fra andre, som ville give til de fattige, og så blev der lavet store poser, som skulle deles ud til alle de fattige, vi kendte i byen.
Dengang havde vi det, man kaldte »Fattiggården«. Der boede mange mennesker, som var så fattige, at de intet havde at holde jul for. Når jeg fulgtes med min mor rundt med gaveposerne til disse stakkels mennesker, kom den følelse rullende ind i mit hjerte, som jeg aldrig kan glemme: Varme, kærlighed, taknemmelighed over at kunne gøre julen lidt hyggeligere for disse mennesker. Jeg har siden ofte tænkt på, om vores tro virker så død ind imellem, fordi vi giver for lidt til de fattige.
Vi vil gerne være med til, at vi skal vise kærlighed, når vi taler om det. Men er det ikke, som om noget indeni os protesterer, når der skal helt kontante handlinger til? Vort kød kæmper imod Ånden, og Ånden kæmper imod kødet. Hvis vi ville overvinde os selv og give mere, ikke bare af vor overflod, men give, så det gør ondt og koster os noget, ville varmen strømme ind i vore hjerter, og vi ville komme til at opleve store undere i vore hjem og hjerter.

Hvordan kan vi være så sikre på det?
»Er man god mod den ringe, låner man Herren, han gengælder en, hvad godt man har gjort.« Ordspr. 19:17
At være god mod andre, at vise sin kærlighed ved at hjælpe enker, faderløse og andre fattige, får Den

kongelige Lov i funktion. Det er Gud selv, man låner ud til, og Han lønner med renters rente. På samme måde som tyngdeloven virker, når man slipper, hvad man har i hænderne, sådan virker Guds lov om at give.
Dette kan vildlede os til at give med dårlige motiver. Vi kan blive selviske i vor gavmildhed. Men Guds store kraft og kærlighed udløses på en helt speciel måde over os, når vi giver af kærlighed, og når vi ikke går så meget op i, hvad vi får til gengæld.
Kærligheden søger ikke sit eget. Kærligheden handler ikke i egennytte. Kærligheden handler i hvile, hvor man blot har en indre vished om, at Gud nok skal sørge for, at vi som Hans børn får det, vi har brug for. Vi bliver nøjagtig så rige, som Gud ser, vi kan tåle at blive, når vi er overgivet til Ham med alt, hvad vi ejer.
Man kan bruge den undskyldning, at ingen bliver frelst ved gode gerninger. Det er rigtigt. Vi bliver frelst ganske gratis ved, at vi tror på Jesus, men efter vor frelse vil Gud lære os sine principper, og det koster noget: Vor egoisme, vort kød, vore ambitioner og vort hovmod.
Nægter vi at være med i denne proces, bliver vi frelst alligevel ved troen på Jesus. Men vi mister den rigdom og velsignelse, det er at være gavmild på alle livets områder.
Gerningerne har så stor betydning, at vi kan risikere, at Jesus ikke kendes ved os, når vi står frem for Ham en dag.

I Mattæus 25, hvor Jesus taler meget om endetiden, siger Han også i vers 31-46, at Han en dag vil dømme folkeslagene ud fra deres gerninger. Den måde, vi behandler Hans mindste små på, når de er sultne, tørstige, syge og i fængsel, vil vi alle blive stillet til ansvar for. Det er meget alvorligt. Vi har også set, at Jesus sikkert i dette kapitel mener, at vi skal dømmes ud fra, hvordan vi behandler og hjælper Hans mindste brødre, jøderne, og jeg tror, Gud på en speciel måde kalder os til at hjælpe dem i dag, hvor det meste af verden vender sig imod dem.

Faste for Gud er blandt andet ifølge Esajas 58 at bryde dit brød til de sultne, bringe hjemløse stakler i hus, og at du klæder den nøgne, du ser, ej nægter at hjælpe dine landsmænd. Rækker du den sultne dit brød og mætter en vansmægtende sjæl, skal dit lys stråle frem i mørket, dit mulm skal blive som middag.

Til gengæld for din hjælp til andre skal »Herren altid lede dig, mætte din sjæl, hvor der er goldt, og give dig nye kræfter. Du bliver som en vandrig have, som rindende væld, hvor vandet aldrig svigter.« Es. 58:10-11.

3. Kapitel

At give med visdom

Da vi kom som missionærer for første gang til Afrika, blev vi meget berørt i vore hjerter over den store nød og fattigdom, vi så. Vi boede i ni år ude midt iblandt nogle af de fattigste stammer i Tanzania. Vort hus lå tæt ind til de små fattige, stråtækte hytter, og når vi så nøden omkring os, havde vi lyst til at hjælpe dem allesammen ud af deres fattigdom, men hvordan?
Der kom mange til vor dør og tiggede om forskellige ting. Når vi så laserne, de havde på, og vi tænkte på, at vi selv havde tøj nok til at kunne skifte hver eneste dag, gik turen ofte ind til børnenes skuffer og til vort klædeskab for at se, hvad vi kunne undvære. Vi gav mange ting væk og forsøgte at hjælpe så godt, vi kunne. Men vi opdagede snart, at det på en måde var uforstandigt. Inden længe stod der lange køer udenfor vor dør af mennesker, som ville bede om hjælp.

Hvad skulle vi gøre?
Vi skrev hjem til Danmark, og mange af vore venner begyndte at sende tøj til de fattige, og det var på

mange måder en rig tid med mange dejlige oplevelser ved at kunne give til de fattige. Men vi fandt snart ud af, at vi skulle bede Gud om visdom til at give på den rigtige måde, ellers ville dette tage livet af os.

Mama Ipanda
var en stor prøvelse for alle missionærer, som har været på missionsstationen igennem årene. Hun kom hver dag og tiggede om alt, lige fra mad til petroleum til hendes lille lampe. Hun havde fem børn, og hendes mand var død af tuberkulose. Hun levede ikke helt med Herren, og hun kunne også lave en historie, så man blev taget godt ved næsen ind imellem.
Når hun kom, vidste jeg ikke, hvad jeg skulle gøre. Jeg har hørt flere missionærer sige, at hvis det ikke havde stået i bibelen, at man ikke må vende sig fra den, som beder om hjælp, så havde det været lidt lettere at være missionærer i et fattigt land.
Når jeg så mama Ipanda komme, kunne jeg dog føle Guds store kærlighed til hende i mit hjerte, og jeg kunne ikke holde ud at skulle lade hende gå bort uden hjælp, når vi selv havde lys i alle vore lamper og havde det, vi kunne spise. Men til sidst måtte jeg bede Gud om at vise mig, hvordan jeg skulle hjælpe hende og mange andre, uden at de blev ødelagt, og uden at vi skulle bruge al vor tid ude på vor terasse for at dele ud til de fattige.
En dag kom en tanke til mig som lyn fra en klar him-

mel. Jeg sagde til mama Ipanda: »Fra nu af kan du komme her een gang om ugen og tage alle dine fem børn med. Vi vil da lave et arbejdsprogram til jer, så I alle kan arbejde for de ting, I får af os. I får ikke rede penge, men I skal få majs, petroleum, sæbe, salt, sukker og te.«

Hun så bestyrtet på mig og forsikrede, at det havde hun ikke kræfter til, og at hendes børn ikke kunne arbejde, da de ikke var så gamle, og de skulle så meget andet. Hun havde en masse udflugter, men jeg følte helt klart, at de gode forslag, jeg havde givet hende, var fra Herren, og de var sunde.

Vi kogte vand til vor ugentlige vaskedag på et åbent bål i haven, og jeg sagde, at hun kunne bringe brænde fra skoven, og så havde vi flere jobs til børnene.

Mama Ipanda gik bedrøvet bort uden gevinst denne dag. Men det varede ikke mange dage, før hun kom tilbage med alle sine børn og sagde, at de alligevel godt ville gå ind på vort forslag.

Det endte med at blive til stor velsignelse for alle parter. Vi blev meget gode venner, som årene gik, og hendes børn blev vore meget dygtige, praktiske hjælpere i flere år. Endnu den dag i dag, når vi er på besøg på egnen, kommer hele familien for at hilse på os. »Vi er jo jeres børn,« siger de, – og det føler vi også.

Vi brugte denne metode på mange andre, og det tyndede ud i rækkerne af tiggere. Dem, der ville gøre en indsats, fik løn for deres møje. Vi fik senere

en god ordning med lederne i kirken, hvor vi lavede en speciel uddeling til jul, så det var dem, der virkelig trængte til hjælp, som kom i betragtning.
Det kan være svært at vide, hvor man skal hjælpe, og hvordan man skal hjælpe, men også der vil Guds Ånd give os visdom, så vi handler ret, og så Guds navn bliver herliggjort.
Vi har også prøvet at give til noget, som vi bagefter så, ikke blev til det, vi havde regnet med. Men da har Gud talt til vore hjerter om, at Han ser til hjerterne, og Han lønner os efter hjertets indstilling.
Vi var engang til et møde, hvor der blev talt varmt for en bestemt hjælpeaktion, der skulle gøres for at hjælpe mennesker i nød. Jeg husker så tydeligt, hvor lidt vi ejede. Men da taleren var færdig, og kollektkurven gik rundt, måtte vi tømme vore punge for penge for at være med i dette projekt.
Efter en tid fandt vi ud af, at pengene ikke gik til omtalte formål, og vi blev lidt kritiske og skuffede. Men da talte Herren til os om, at det ikke kom os ved, hvordan pengene var blevet brugt, det skulle de mennesker stå til regnskab for, som havde indsamlet midlerne. Vi skulle blot stå ret indfor Gud med vore tanker og motiver. Det er vigtigt at give af et oprigtigt hjerte, og det er vigtigt at modtage og forvalte med et oprigtigt hjerte. Herren vil lære os det, når vi beder.
I Danmark er der måske ikke så mange fattige. Men der kan komme tider, hvor vi vil blive nødt til at hjælpes ad for at overleve. Og da vil vi opleve større

velsignelser end nogensinde ved at give i Jesu navn. Vi vil gerne ligne den første menighed, hvor disciplene oplevede store undere og tegn ske. Når de bad, rystedes stedet. Når de talte I Jesu navn, blev tusinder af mennesker frelste. Deres skygger var nok til at helbrede folk.
Men vi læser også om disse første kristne, at de uden personsanseelse hjalp hverandre og gav til de fattige:
»Og de holdt fast ved apostlenes lære og ved fællesskabet, ved brødsbrydelsen og bønnerne. Og der kom frygt over enhver sjæl, og der skete mange undere og tegn ved apostlene. Og alle de, som kom til troen, holdt sig sammen og havde alle ting fælles. De solgte tit ejendom og gods, og delte det ud iblandt alle, efter hvad enhver trængte til.« Ap. G. 2:42-45.
Der ligger skønne perler gemt dybt inde i denne skal. Udadtil ser det ud som noget hårdt, tungt og grimt og forargeligt. Men er vi villige til at arbejde med denne hemmelighed og afprøve, hvad Guds ord siger om at give, om at elske uden personsanseelse, om at dele med andre, så vil der åbne en helt ny verden for os som kristne.

Når de fattige giver

I u-landene, hvor vi har opholdt os meget, har jeg oplevet noget helt specielt, som har fået mig til at græde af glæde over kærligheden:
Pludselig har der stået en fattig kone udenfor min

dør med 3 æg bundet ind i et lille laset tørklæde. Glædesstrålende har hun bedt mig sætte mig ned på trappen sammen med hende, og hun har højtideligt overrakt mig de 3 æg som en gave.
»Nej, kære du, det kan jeg ikke tage imod,« har jeg sagt. Da kommer der et såret, meget bedrøvet udtryk i kvindens ansigt. »Jamen, jeg elsker dig jo, mama, du skal tage imod min kærlighedsgave!«
Da har jeg pludselig forstået, at jeg tager hendes glæde ved at nægte at tage imod hendes gave, når hun gav af kærlighed. Jeg tænkte på, hvor meget hun selv havde brug for æggene i sin fattige husholdning, men for hende betød det grænseløs lykke at få lov at give.
Gud tager os sommetider med ud på gyngende grund, hvor det, vi gør, ser tåbeligt ud i menneskers øjne, men hvor Guds hensigt er at lære os at tro. Når vi er allerfattigst, kan vi være de rigeste mennesker, i Ham.

4. Kapitel

Hvem er vores Lazarus?

Jeg har ofte tænkt på beretningen om Lazarus og den rige mand. Den stakkels fattige Lazarus havde ligget udenfor den rige mands dør gennem lange tider. Den rige mand levede hver dag i lyst og pragt og klædte sig i purpur og fint linned. Lazarus lå og spiste sig mæt i de rester, der blev kastet ud fra den riges bord.

De døde begge og blev begravet, og den rige mand blev skrækslagen, da han vågnede op i Dødsriget og led frygtelige kvaler. Han kunne se Lazarus ligge i Abrahams skød i Paradiset, og han fortrød bitterligt, at han ikke havde gjort noget for Lazarus i levende live. Nu var det for sent.

Når vi, Peter og jeg, har levet i de fattige lande, og også oplevet at møde mennesker i vort eget land i dyb nød, har jeg tænkt på Lazarus og den rige mand. Alle de fattige lande er en udfordring til de såkaldte rige lande. Vi skal alle en dag stå til regnskab indfor Gud for, hvordan vi har forvaltet vore midler og vore goder. Og det fantastiske i Guds lov er, at jo mere vi hjælper andre og giver dem af vor kærlighed, jo mere overøser Gud os til gengæld med alt godt.

Gud har ikke noget imod, at vi har det godt. Det taler Hans ord om. Han vil give os alt, hvad vi trænger til hver eneste dag, og når vi tror på Ham, skal vi ikke bekymre os. Men Han har lagt sin kærligheds lov i vore hjerter, og den må vi følge. Hvorfor er det sådan?
Jeg tror, Gud vil se vor tro, og vor lydighed og tillid til Ham. Det, der tilfredsstiller Guds hjerte mere end noget andet, er troen, som er virksom i kærlighed og i gerninger.
Jo nærmere vi kommer endetiden, jo færre mennesker vil leve i tro. Jesus siger: »Mon jeg finder troen på jorden, når jeg kommer?« Vi har alle en tendens til at ville sikre os på alle leder og kanter. Men Guds tankegang er anderledes. Han siger, vi skal ikke samle os skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler. Men vi skal samle os skatte i himmelen. »Thi hvor din skat er, der vil også dit hjerte være.« Mat. 6:21. Det er så vigtigt for Gud, at vi ikke bliver bundet af de jordiske ting, men at vore hjerter hænger ved Ham.
Lad os være gode mod de »Lazarus'er« Gud sender på vore veje.
Vi skal møde dem engang i evigheden.

Vær generøs!
Da vor ældste søn og svigerdatter var på bibelskole i Amerika, var vi inviteret til at besøge dem og have nogle undervisningstimer på skolen. Vi var der i 3

uger, og der var særlig een ting, som gjorde dybt indtryk på mig:
Alle disse elever, som havde kæmpet for at få penge nok til at komme på bibelskole i et år, blev undervist meget i at være gode mod hinanden og give af deres midler til Guds rige. Jeg vidste, hvor få penge vore egne børn havde, så jeg tænkte på et af møderne: »Det må være nyttesløst for lederne at tage offer op i denne forsamling af elever. De har jo ingenting at give af.«
På væggen i lovprisningssalen var der sat tal op over, hvor meget bibelskolen skyldte på bygningerne, vi sad i. For hver dag blev tallene skiftet ud, eftersom ofrene gik ind og afbetalte på gælden.
Jeg var målløs, da jeg de næste dage så, hvorledes disse tal blev mindre og mindre. Eleverne blev undervist i at have tro og give generøst til Guds rige og til hinanden.
En dag sagde læreren: »Nu er vi kommet til dagen, hvor vi skal gøre hinanden glade. Find noget, du kan glæde dine kammerater med og giv det med glæde og i kærlighed. Giv ikke karrigt men rigeligt!«
Vi levede meget sparsommeligt, så det var en meget stor overraskelse, da vi nærmede os kaffetid, at en af eleverne ved siden af bankede på døren og kom ind med et stort smil og en mægtig lagkage til vores kaffe!
Overalt hvor vi kom den dag, var der glædesudbrud og omfavnelser. Alle fik et eller andet, og taknem-

melighed og kærlighed blomstrede. Vi så, hvordan de delte med hinanden af deres tøj og andre sager, og det var, som om alting voksede og blev til store, rige gaver.
Svend og Jette, vore børn, levede fra dag til dag på skolen med meget små midler. Hver dag, når de gik forbi en bestemt parkeringsplads, så de en nydelig ældre bil holde der. Der var ingen, som brugte den. En dag spurgte de efter ejeren. De havde fået den tanke at spørge, om den var til salg, og hvad den mon kostede, selv om de ingen penge havde. Inden de rejste til bibelskolen, havde de solgt deres bil i Danmark for at bruge pengene til bibelskoleopholdet. De havde meget lyst til at tjene Herren i en lille menighed, mens de gik på bibelskolen, men det var svært med transport i den store by Dallas.
De fandt frem til ejeren af bilen og spurgte forsigtigt, om hun ville sælge sin bil, som tilsyneladende aldrig blev brugt, og hvad den kostede.
»Den må I få!« sagde hun efter en stund. De troede ikke deres egne ører. Men de forstod, at det var Herren, som havde sørget for dette. De kunne nu køre til de mange møder, og da de forlod bibelskolen, kunne de give den videre til en, som var lige så lykkelig for at få en bil.
Vi lærte, at det er muligt for dem, som intet har, at glæde sin næste på en eller anden måde, og Gud lader tingene vokse, så der bliver rigeligt til alle.
Når vi læser om den barmhjertige samaritaner, husker vi alle, hvorledes en stakkels rejsende blev over-

faldet og slået. To, som burde have hjulpet ham, gik forbi uden at ænse, at han lå der og havde det svært. Den barmhjertige samaritaner viste næstekærlighed ved at løfte staklen op efter at have vasket hans sår og forbundet ham. Han fik ham ind på et herberge, hvor han kunne ligge og hvile og blive rask efter overfaldet. Men det, som altid har betaget mig er, at der står, at samaritaneren efter at have hjulpet ham på alle måder den næste dag tog to denarer frem og gav værten dem, idet han sagde: »Sørg for ham, og hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg kommer tilbage igen.« Lukas 10:35.

Dette var generøsitet: Når man går nogle skridt ekstra, hvor man ellers kunne have holdt igen med en god samvittighed. Vi oplever mange gange, at vi har lyst til at »gå forbi«, når mennesker trænger til hjælp. Det kommer ikke os ved, og kan vi smutte udenom ansvaret, er der nok andre, som tager sig af sagen. Men hvis vi er flinke og hjælper vor næste, får vi det så godt indeni og bliver velsignet. Går vi endnu længere og bliver generøse, uden at vi slår på stortromme, for at nogen skal bemærke vor hjælp, vil vi opleve en meget stor glæde og velsignelse.

I 1. Johs. 3:17 står der uden omsvøb: »Men den, der har jordisk gods og ser sin broder lide nød og lukker sit hjerte for ham, hvorledes kan Guds kærlighed blive i ham?«

Vor gudsdyrkelse hænger nøje sammen med, om vi hjælper mennesker i nød. I Jakobs brev 1:27 står der: »En ren og ubesmittet gudsdyrkelse for Gud,

vor Fader, er dette: at besøge faderløse og enker i deres trængsel og bevare sig selv uplettet af verden.«
Peter sagde til mig forleden, at Guds ord taler meget om, at vi skal vandre i beredte gerninger og gøre gode gerninger. Han sagde også, at verden omkring os godt kan blive trætte af vore prædikener, men ingen bliver trætte af gode gerninger. Hvis vi prædiker for vor nabo, vil han ikke høre, men hvis vi siger, at han gerne må låne vores trailer eller andet af det, vi har, som han mangler, så smiler han. Vore gode gerninger taler hundrede gange mere end vore mange ord. Men har vi gjort godt imod nogen, er det meget let i et gunstigt øjeblik at give dem Guds ord.
Det er ikke altid let at vide, hvornår man skal give, og hvor meget man skal give bort. Men hvis vi beder Herren om visdom, vil Hans stille stemme i vore hjerter fortælle os, når vi skal give. Da gælder det om at være lydig, hvis man vil ind i Guds velsignelses strøm.

5. Kapitel

Hver fredag

Da vi var i Afrika, lagde jeg mærke til, når vi var ude at handle, at muslimerne, som ejede de fleste forretninger, var så gavmilde om fredagen. Hver eneste fredag sad der en masse tiggere rundt om ved forretningerne, og indehaverne af forretningerne gav dem en skærv eller lidt mad.

Jeg syntes, det var vældig pænt af muslimerne, og jeg tænkte: »Sikken en næstekærlighed! Der kan vi lære noget.«

Men senere blev jeg meget ilde berørt. De andre dage i ugen, når vi kom på indkøb, talte ejerne af forretningerne til tiggerne og de afrikanere, de havde til at hjælpe sig i forretningerne, som om de var hunde. De hundsede med dem og skældte ud over den mindste bagatel. Det kunne vi ikke rigtig få til at stemme, så vi spurgte andre missionærer, hvordan det kunne være, at der var sådan en forskel på behandlingen de forskellige ugedage.

Vi fik da at vide, at fredag er muslimernes helligdag, og da skal de give til de fattige for at opfylde deres lov.

For os, som tror på Jesus, er det ikke nok at være

god mod andre om fredagen. Vor egen kærlighed strækker heller ikke til alle ugens dage. Vi må fyldes med Jesu kærlighed. Når vi læser i Det nye Testamente, ser vi, at kristendom og kærlighed til næsten hører meget nøje sammen.

Johannes Døberen indfører allerede i sine taler til folket en helt ny livsstil, da han baner vej for Jesus i ørkenen. Da skarerne hørte hans prædikener, blev de dybt berørte i deres hjerter, og de spurgte ham: »Hvad skal vi da gøre?«

Johannes gav dem nogle meget kontante retningslinier: Han svarede og sagde til dem: »Den, som har to kjortler, skal dele med den, som ingen har, og den, som har mad, skal gøre ligeså!«

Der kom også toldere for at døbes, og de spurgte ham: »Mester, hvad skal vi gøre?« Han svarede dem: »Opkræv ikke mere, end der er foreskrevet jer.«

Også soldater spurgte ham og sagde: »Hvad skal vi så gøre?« Og han sagde til dem: »I må ikke mishandle eller udplyndre nogen, men lad jer nøje med jeres lønning!«

Johannes rørte ved deres ømme punkter, når det gjaldt havesyge og kærlighed til næsten.

Det er troen på Jesus som vor Frelser og Herre, der giver os evigt liv, men det er gerningerne, som følger efter, der viser, om vi virkelig mener noget med det.

Jesus advarer os meget i Lukas 12, hvor Han siger i vers 15:

»Se til at I vogter jer for alskens havesyge, thi selv

om et menneske har overflod, afhænger hans liv ikke af det, han ejer.«
I velfærdslandene må vi være meget på vagt for havesygen. Den onde frister os til at ville eje mere og mere. Hver gang vi er faldet til ro med det, vi har, kommer der andre ønsker frem. Vi burde spørge os selv, hver gang vi køber ting og sager, om vi virkelig har brug for alt dette. Guds ord sammenligner havesyge med hor, ondskab og mange andre stygge ting. Vi sikrer vor egen velfærd, hvor Guds rige og vor næste i mange tilfælde trænger vor hjælp.
Jesus forlod sin rigdom i himmelen og blev fattig, for at vi kunne blive rige i Ham, og Gud har højt ophøjet Ham over alt i himmel og på jord på grund af Hans offervilje.
Når vi er villige til at ofre os og give, vil Gud løfte os op og velsigne os på en måde, vi slet ikke havde forventet.
Jesus giver os en lignelse i Lukas 12, som kan give stof til eftertanke:
Der var en rig mand, hvis mark havde båret godt. Han ville rive sine gamle lader ned og bygge større for at få plads til al sin høst. Han troede, han nu havde rigdom nok til mange år, så han sagde til sig selv, at nu kunne han bare spise, drikke og more sig. Men Gud sagde til ham: »Du dåre! i denne nat kræves din sjæl af dig, hvem skal så have alt det, du har samlet dig?«
»Sådan går det den, der samler sig skatte, men ikke er rig i Gud,« siger Jesus.

Det ville være dumt af os at overse alt, hvad bibelen lærer os om at være gavmilde og hjælpe næsten samt at give til Guds rige. Det giver bagslag at være egoistisk.

I Ordsprogene 17:17 står et dejligt ord: »Ven viser kærlighed når som helst, broder fødes til hjælp i nød.«

Vi læser om et meget fint eksempel i Ap. Ger. 9:36, hvor Tabita, en discipel af Jesus blev syg og døde. »Hun var rig på gode gerninger og gav mange almisser«, står der.

Folk stod grædende omkring hendes båre og græd og jamrede. Hun havde været til så stor velsignelse for alle. På en praktisk måde havde hun vidnet om Jesus for alle sine naboer og andre, der kom på hendes vej. Hun talte måske ikke så meget, men hun gjorde gode gerninger. Hun var så elsket, at der blev sendt bud efter Peter, så han kunne bede for hende, og hun blev opvakt fra de døde.

Vi synes ofte, at vi skal prædike med ord, men der er tusinder af eksempler på, at almisser og gode gerninger mod mennesker er en endnu større prædiken.

Når man har hjulpet mennesker i nød først, er det lettere at tale til dem om Jesu kærlighed bagefter.

I det næste kapitel står der om Kornelius. Hans hjem oplevede fantastiske ting på grund af, at Kornelius bad meget og gav mange almisser. »Dine bønner og dine almisser er steget op til Gud som et ihukommelsesoffer«, siger englen til Kornelius.

Gud velsignede ham og hele hans hus. Ud fra hans hjem gik evangeliet ud til mange mennesker.
Må Jesus hjælpe os til at elske vor næste som os selv, og elske Gud af hele vort hjerte. Humanismen vil blot gøre gode gerninger uden Gud. Men det er en død religion, som bedrager mennesker. Vor kærlighed til andre må følges med vor tro på Herren og vore bønner.

6. Kapitel

De kongelige love

Der er love, som ligger dybt i Guds hjerte, som vi små mennesker ikke kan forandre på. Guds tanker er langt, langt højere end vore tanker. De er fulde af visdom. De tanker, Gud har med os, er altid tanker om fred og glæde. Gud vil vort allerbedste. Gud udtrykker sine tanker i sit ord. Når vi hører Guds ord eller læser det, taler Guds Ånd gennem Ordet til vort indre menneske, og da er det op til os, om vi vil adlyde Guds ord.

Det er frivilligt, om vi vil adlyde Guds ord. Gud tvinger os ikke. Gud lader vor egen afgørelse belønne os. Nægter vi at adlyde Guds ord, vil vi også da høste, som vi sår.

Gud elsker os, og når Han taler til os, ligger der en dyb og inderlig kærlighed bag Hans ord, derfor skal vi aldrig være bange for at gøre det, Gud siger. Da Gud gav israelitterne loven, lå der også dyb kærlighed bag loven. Gud ville gennem loven beskytte sine elskede børn.

Nu taler Gud til os gennem Jesus Kristus ved sin gode Helligånd, og hvis vi læser bibelen med det i vore tanker, at Gud elsker os, og at Han gennem alt,

hvad Han siger, vil føre os frem til et herligt, velsignet liv sammen med Ham, vil vi få lyst til at adlyde Ham. Vi vil da komme ind i det rigeste og mest spændende liv, noget menneske kan tænke sig. På trods af alle omstændighederne, vi er i, vil vi føle os som kongebørn!

En dyb og rig hemmelighed

Der er enkelte ord i bibelen, vi husker utroligt godt. Men der er andre ord, som vi bevidst skubber i baggrunden og helst ikke vil tale om. Vort kødelige, jordiske menneske arbejder sammen med Guds modstander, Djævelen, på, at vi skal glemme disse ord. Ved at ignorere disse ord, snyder vi os selv for de mest velsignede oplevelser og glæder, både her i vort jordeliv og hjemme hos Herren i evigheden.

Tiende og ofre

Den største kærlighedsbefaling fra Gud, vor Fader, som vi fortrænger, er at give, at ofre!
Kan du, når du læser dette, føle, at der er noget, der krymper sig sammen indeni dig, og du tænker: »Den bog har jeg ikke tid til at læse. Jeg ved jo alt om det emne. Der ligger måske et eller andet bag?« Prøv at lade disse eller lignende tanker fare, og lad Gud få lov at tale gennem sit ord til dig om dybder i denne hemmelighed, som du aldrig har tænkt på før, og som vil forandre hele dit liv.
Der er mange, der forbinder tiende og ofre med loven i Det gamle Testamente. Man føler det som no-

get tungt, der tilhørte den gamle pagt, og som vi ikke behøver at tænke på nu, hvor vi lever under nåden i Jesus Kristus.
Jeg har endda hørt kristne sige, at det med at give tiende ikke er bibelsk efter Det nye Testamente.
Dette vil vi undersøge senere. Lad os først lære en hemmelighed af vor fader i troen: Abraham.

Længe før Moseloven
viser Abraham os en fantastisk kærlighedsgerning. Han viser os, at det at ofre til Gud ikke er en tung lov, men en kærlighedshandling!
I 1. Mosebog 14 læser vi en herlig beretning om, hvordan Abrams sindelag var. Dette var, inden Abram fik navneforandring til Abraham. Han tænkte ikke så meget på sig selv. Hans nevø, Lot, var taget til fange af stærke fjender, og alt gods og guld, som tilhørte Lot, havde fjenderne også taget. Abram var resolut. Da han hørte om alt dette, mønstrede han sine husfolk og satte efter fjenden. Han overfaldt fjenderne og slog dem alle på flugt og forfulgte dem, så han var sikker på, de for alvor var besejret. Derefter førte Abram sin frænde Lot og hans gods samt alle kvinderne og alt folket, som var taget til fange , tilbage til deres by og hjem.
Da sker der noget interessant.
Den jordiske konge fra Sodoma gik Abram i møde og ville forhandle med ham på menneskelig vis.
Men i samme stund kom Gud den Allerhøjestes præst Abram i møde med brød og vin for at veder-

kvæge og velsigne Abram med de ord: »Priset være Abram for Gud den Allerhøjeste, himmelens og jordens skaber, og priset være Gud den Allerhøjeste, der gav dine fjender i din hånd!« Og Abram gav ham tiende af alt!

Fordi Abram havde sejret over fjenderne og gav Gud ære, sendte Gud sin hellige udsending til Abram og ærede ham og vederkvægede ham med himmelsk brød og vin, og til gengæld gav Abram ham tiende af alt.

Senere ville Sodomas konge handle med Abram og sagde: »Giv mig menneskene og behold selv godset!« Men da gav Abram ham svar på tiltale, et svar vi kan lære af:

»Til Herren, Gud den Allerhøjeste, himmelens og jordens skaber, løfter jeg min hånd på, at jeg ikke vil tage så meget som en tråd eller en sandalrem eller overhovedet noget som helst af din ejendom. Du skal ikke sige, at du har gjort Abram rig!«

Af denne beretning kan vi lære følgende:

1. Abram havde sejret over fjenderne.
2. Sodomas konge, den jordiske, ville lønne ham, for at Abram skulle stå i gæld til ham.
3. Abram vidste, at det var ved Guds kraft og nåde, han havde vundet over fjenden.
4. Derfor gav Abram tiende til den himmelske konge og ærede ham.
5. Fordi Abram gav Gud hele æren og tilbedelsen og kærligheden, gav Guds udsending Abram ære og vederkvægelse.

Vi, som lever idag, har heller intet at takke denne verdens fyrste for. ALT, hvad vi ejer, og alt, hvad vi gør, er af Guds store nåde og kærlighed. Når vi sejrer over den onde, er det Gud, som giver os kraften. Af kærlighed og taknemmelighed til Gud giver vi Ham vor tiende og vore ofre. Og til gengæld velsigner Gud os over al måde med al den himmelske verdens åndelige og timelige velsignelser.
Abram er vor fader i troen. Han gav tiende af alt!

Dette var tro!
Denne beretning minder mig om en oplevelse, vi havde i Afrika for mange år siden. Vi var nye missionærer, og vi var meget fattige. Vi levede i tro til Gud, men vi syntes til tider, at vi havde det alt for småt.
En søndag sad vi i en lille jordklinet kirke på en af vore udposter. Peter havde talt Guds ord, og vi oplevede Guds nærhed på en meget stærk måde. Mange mennesker kom frem til forbøn og gav deres hjerter til Jesus. Bagefter skulle vi have nadver for alle de kristne. Vi mærkede Jesus meget nær ved Helligånden.
Pludselig blev der røre nede bagi kirken. En ung mand og kvinde kom gående op ad midtergangen med en stor ged! Vi havde aldrig oplevet noget lignende. Vi havde oplevet på mange af vore møder, at hønsene kom ind og nippede i det, de kunne finde af spiseligt på det jordklinede gulv, men en stor ged inde i kirken! Det var usædvanligt!

Da det unge ægtepar kom frem til talerstolen, spurgte mødelederen, hvad de havde i tanke med at komme med geden ind i kirken. Da så vi tårerne løbe ned af kinderne på den lille, unge kone, og manden kunne næsten ikke få sagt, hvad han havde på hjerte. Men efter en stund med dyb stilhed sagde han: »Min kone og jeg er dybt taknemmelige til Gud for alt, hvad Han har gjort for os. Vi levede i det mørkeste mørke i vor landsby, men en dag for en tid siden kom der en til vor by og fortalte os om Guds kærlighed, og om at Gud sendte sin søn, Jesus, for at frelse os. Efter at vi har taget imod denne herlige, velsignede nyhed, er vore liv blevet fuldstændig forandrede. Vi er blevet friet fra alle de onde ting, som bandt os før, og der er kommet fred i vort hjem. Vi elsker Jesus, og vi elsker hinanden, og vi elsker også Guds hus. Derfor har vi besluttet at give det bedste, vi har til Gud og til Hans hus, og vi vil derfor bringe denne ged!«

Vi måtte alle tørre tårer væk og synke en ekstra gang. Jeg tænkte i mit hjerte, at disse unge mennesker nok gav tiende til Gud ligesom Abram gjorde. Men senere opdagede jeg, at det var deres eneste rigdom, de havde givet til Gud. Den ged var det eneste, de ejede!

Jeg blev dybt beskæmmet og følte, at Peter og jeg var som grever og baroner i sammenligning med disse kære to.

Hver gang jeg ser disse elskede to, tænker jeg på den dag med geden. Gud har velsignet dem. De er tilsy-

neladende ikke så meget rigere, men Gud sørger for dem fra dag til dag. De tjener begge Herren i al deres fritid. De har en stor børneflok og har fået et bedre hus end det, de havde dengang for mange år siden. Men de har vundet hundreder af mennesker for Gud.

Da vi mange år efter hændelsen med geden skulle forlade Afrika for at være nogle år i Danmark, havde jeg en stor byrde på mit hjerte.

Jeg havde undervist de afrikanske kvinder i 12 år både i at passe deres hjem, mand og børn, sy, strikke, bage og mange andre ting. Men jeg havde også i alle disse år prøvet at løfte dem op af den fornedrelse, som mange af dem lever i, og min inderlige bøn var hele tiden, at Gud også ville kalde nogle af dem som evangelister og til andre tjenester i kirken. Men det gik meget langsomt. Ingen havde frimodighed til at være anderledes og træde offentligt frem og forkynde Guds ord.

Den sidste dag, hvor jeg havde alle disse kære søstre samlede i vores have til afskedste og hyggeligt samvær, fik jeg en oplevelse, jeg stadig må prise Gud for:

Den kvinde, som sammen med sin mand gav geden til Gud for de mange år siden, kom hen til mig efter vort samvær og tog mig om halsen og sagde grædende: »Mama, Gud har kaldet mig til at tage din tjeneste op efter dig nu, hvor du skal rejse hjem til dit land. Jeg lover dig og Jesus, at jeg vil gøre det så godt jeg kan!«

Jeg græd af glæde. Den sidste dag efter tolv års arbejde fik jeg bønnesvar! Og min elskede søster har gjort det, hun lovede. Både hun og hendes mand arbejder frimodigt i Guds rige nu, og siden har mange andre kvinder fået frimodighed efter at have set hende så aktiv.

Abram gav af kærlighed og ærbødighed og taknemmelighed til Gud. Det var ikke, fordi Gud havde befalet ham at gøre det. Abram havde ingen forkerte motiver, da han gav, og han var heller ikke ked af at give. Han kunne ikke lade være! Han ville ikke prises eller belønnes af Sodomas konge for sejren, som var vundet. Han ville give Gud ære og vise Gud sin kærlighed gennem disse gaver.

Vore afrikanske venner gav ikke geden, fordi Gud tvang dem til det. De gav af kærlighed, taknemmelighed og ærefrygt! De kunne ikke lade være. De gav det bedste, de havde.

7. Kapitel

Gud elsker en glad giver!

Denne sætning har vi hørt mange gange og sikkert selv sagt mange gange. Men forstår vi virkelig meningen med dette skriftord.
Der er mange måder at give på, men en glad giver viser, at han eller hun har tro!
Hvis man er en glad giver, er det, fordi man er taknemmelig til Gud og har lyst til at give. Selv om man kun har lidt at give af, vil man give. Selv om man ikke får skattefordele eller bliver lagt mærke til i den stund, man rækker sin hånd ud for at give, er man lykkelig for at være med til at give.
En glad giver er glad, fordi han ved, at Gud aldrig bliver nogen noget skyldig. Gud vil sørge for enhver glad giver.
Når man tænker på den fattige enke, som gav sin lille skilling, kan man se af det, Jesus sagde, at det ikke var beløbets størelse, der betød så meget. Det, den fattige enke gav, var i Guds øjne mere, end det andre gav, fordi hun gav af hele sit hjerte, og hun gav sikkert mere, end hun havde råd til. Hun elskede Gud, og hun elskede Guds hus, og hun fik Jesu velsignelse med sig på sin videre livsvej.

Den fattige enkes skærv får mig til at tænke på, at det er de fattiges små skærve, som driver det meste af missionsarbejdet ud over verden. I de 25 år vi har arbejdet på missionsmarken, er de fleste gaver til vort arbejde kommet fra mennesker, som egentlig ikke havde råd til at give så meget. Mange enlige, og især mange ældre har givet til Guds værk af deres små penge, fordi de havde lært velsignelsen ved at fornægte sig selv og give.

Tusinder af hedninger er blevet omvendte til troen på Jesus, og mange, mange kirker er bygget udover missionsmarkerne med ofre fra glade, fattige givere. Gud vil lønne dem, og de vil fryde sig i evigheden sammen med de mange, som de har været årsag til at redde ud af mørket og den ondes vold.

Jesus siger i Lukas 16:9 en hemmelighed om at vinde mennesker med vore penge:

»Og jeg siger jer: Skaf jer venner ved hjælp af den uretfærdige mammon, for at de, (vennerne) når det er forbi med den (mammon)kan tage imod jer i de evige boliger.«

I de følgende vers lader Jesus os forstå, at vi har fået vore penge for at forvalte dem, og vi skal en dag stå til regnskab for, hvordan vi har handlet med dem, og om vi har været tro husholdere:

»Den, som er tro i det små, er også tro i det store, og den, som er uretfærdig i det små, er også uretfærdig i det store. Hvis I altså ikke har været tro med den uretfærdige mammon, hvem vil så betro jer den rette? Og hvis I ikke har været tro med det, som til-

hørte andre, hvem vil så give jer noget at eje selv?«
I himlen skal vi få en anden slags rigdom end den, vi har forvaltet her på jorden. Men jeg tror, vi får af den himmelske rigdom i forhold til, hvordan vi har forvaltet den jordiske.
I vers 13 ser det ud til, at der kun er to veje at vælge imellem:
Vi kan tjene Gud eller mammon. Hvis vi studerer lidt nøjere, hvilke afguder vi kan have her på jorden, så munder alle afguderne ud i kærlighed til penge.
Vi kan vælge, hvem vi vil tjene:Gud eller mammon.
Når vi vælger at tilbede Gud, får vi alt andet i tilgift.
Gud under os alt godt, og Hans princip er det paradoksale, at jo mere vi giver, des mere får vi.
Lad os være glade, når vi giver. Vi har Guds rige og herlige løfter over vore liv, når vi tror på Guds omsorg.

Guds natur inden i os

Jakob viser os i 1. Mosebog 28, at dette med at give tiende er noget, Gud har lagt ned i menneskenaturen længe før lovens tid.
Jakob havde sovet med en sten som hovedpude, og medens han sov, åbenbarede Gud sig for ham i drømme og lovede ham mægtige velsignelser på alle livets områder.
Da Jakob vågnede, blev han forfærdet over den hellighed, der hvilede over stedet, hvor han havde sovet, og han gav Gud følgende løfte:
»Hvis Gud er med mig og vogter mig på den vej, jeg

skal vandre, og giver mig brød at spise og klæder at iføre mig, og hvis jeg kommer uskadt tilbage til min faders hus, så skal Herren være min Gud, og denne sten, som jeg har rejst som en støtte, skal være Guds hus, og af alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig tiende!«

Har vi ikke alle oplevet stunder, hvor vi tænkte, at hvis Gud hjælper mig ud af den knibe, jeg er i nu, vil jeg tjene Ham, eller hvis Gud hjælper mig ud af min gæld, vil jeg give tiende og ofre til Guds rige?

Men vi er alle udsat for, at når det så går godt igen, har vi glemt vore løfter, eller vi kan blive fristet til at skubbe disse løfter dybest ned i vor underbevidsthed. Vi tænker ikke altid over, at Gud ser os. Vi snyder Ham, men vi snyder os selv endnu mere. Gud trænger egentlig ikke til vore penge eller gaver. Men Han længes efter at se vor tro og kærlighed på en praktisk måde. Gud kunne lave alle stenene på jorden om til guldklumper, som lederne i menighederne kunne tage og bruge til kirkernes arbejde. Men Gud vil samarbejde med os og vise os hemmeligheden ved at søge Guds rige først, så vil Gud lønne vor tro ved at give os alt, hvad vi trænger til i tilgift.

Den kongelige lov: At elske og give, er noget af Guds egen natur, som Han har skænket os. Gud giver og giver og giver igen. Den største gave, Gud har givet os, er sig selv i sin dyrebare søn, Jesus Kristus. Det er denne kongelige lov, der tilfredsstiller Guds eget hjerte. Han elsker at give, og når Han giver, jubler

hele himlens hær. Alle engle, serafer og keruber tilbeder og ophøjer Gud for Hans kærlighed. Og når vi lærer at leve efter denne kongelige lov, vil også vi blive æret af Gud og hele himlens hær. Vi vil blive velsignet som enkeltpersoner men også som Guds menighed.

8. Kapitel

Kjolen

Jeg sad i vores bil og ventede på min mand, Peter, mens han var inde på posthuset for at hente bibelskolens post.
Vi havde overtaget bibelskolen i Brande i tro til, at denne skole var Guds center. (Skolen var også et kristent center, hvor kristne fra alle kirkesamfund kunne samles til møder og seminarer for at opbygges i troen.) Vi forventede, at Gud ville hjælpe os at drive dette sted. Hvis ikke Gud selv hjalp os, var der kun een mulighed tilbage: Tvangsauktion.
I forvejen havde vi arbejde i vor kirke med mange udgifter, og menneskeligt set var det håbløst for os at drive bibelskolen og det kristne center ved siden af alle de andre ting, vi havde i gang. Men vi måtte igen og igen tænke på de mange penge, Djævelen investerer i alt sit værk. Vi kunne ikke tænke os, at Guds værk skulle gå konkurs og dette dejlige bibelcenter sælges til et eller andet meningsløst formål. Hver gang vi var nede på posthuset for at tømme postboksen, regnede vi med, at der skulle ske mirakler, så vi kunne få betalt de mange regninger, der havde hobet sig op, og som skulle betales.

Da Peter kom ud med posten, flåede vi kuverterne op, men ak, der var nye regninger og trusler om, at nu var det snart for sent med betalingerne. Alt håb var ude.
Jeg skævede til siden og så Peters ansigt. Det var helt gråt. Vore nerver var på bristepunktet.
Da vi kom hjem med alle regningerne, råbte jeg til Gud om hjælp. Jeg fik et ord fra Herren om Maria, hvor der står, **at hun gjorde, hvad hun kunne.**
Vi ransagede vore hjerner og hjerter og spurgte os selv, om der var mere, vi kunne gøre. Der var een ting, vi ikke havde tænkt på: Vi kunne leje vort eget hus ud og flytte ind på bibelskolen og bo. Indtægterne fra lejen af vort hus kunne så dække lidt af udgifterne til skolen, men det var som en dråbe i havet af regninger.
Jeg fik et arbejde indenfor mit gamle fag i åndsvageforsorgen, så vi på den måde kunne skaffe flere penge til at betale de mange regninger med. Dog var det stadigvæk en dråbe i havet.
Vi blev dog til sidst enige om, at det var det eneste, vi kunne gøre. Og det gjorde vi.
Da vi var flyttet, kom der pludselig en dag et kæmpebeløb til bibelskolen fra en dame, vi ikke kendte. Det gav et mægtigt løft opad i vort humør og i vor tro! En masse gæld blev betalt, men der var lang vej endnu, så vi kunne undgå en tvangsauktion.
Der gik ikke lang tid, så kom der igen en stor check fra samme dame.
Samtidig fik vi flere store beløb fra venner og be-

kendte, som blev mindet af Herren om at hjælpe. Alle muligheder og resurser blev taget i brug, og det vil være for omfattende her at fortælle om alle de undere, der skete. Men da vi var på en møderejse, mødte vi omtalte dame til et møde, og hun kom med en kuvert med endnu et stort beløb til hjælp til bibelskolen.

Jeg havde prøvet at forestille mig, hvordan denne søster så ud, og jeg havde vist forestillet mig, at hun var millionær.

Men hun var en lille blid dame, som ikke sagde så meget, og som ikke lod nogen mærke, at hun var blevet brugt til at redde Guds værk og frelse os fra et sammenbrud. Men hun havde en udstråling af Jesu kærlighed, som vi aldrig vil glemme.

Jeg spurgte hende, da vi var gået lidt afsides: »Sig mig, min elskede søster, hvordan du kunne føle, at vi manglede alle disse penge. Og hvordan var du i stand til at ofre så meget. Hvordan er du blevet villig til at give så meget bort til Guds rige?«

Hun fortalte mig da, at dengang hun var ung og havde lært Jesus at kende, havde hun sagt til Gud, at hun ville følge Ham af hele sit hjerte og tjene Ham så meget hun kunne.

En dag ville hun til byen for at handle. Hun var ung og tjente ikke ret mange penge. Men nu havde hun samlet et lille beløb sammen, som hun ville købe sig en ny kjole for. Det var en stor dag for hende, da hun ikke var forvænt med nyt tøj. Men da hun stod ved forretningen og så på kjolen, talte Guds Ånd til

hende og spurgte: »Vil du give de penge, du skal bruge til at købe denne nye kjole for, til mig?«
Det var noget nyt for hende at høre Guds røst i sit indre. Efter en stund sagde hun ja til Guds røst, og hun gav pengene til noget, som Guds Ånd mindede hende om at give til. Hun elskede Herren af hele sit hjerte og var taknemmelig for at få lov at hjælpe og tjene Gud på denne måde.
Senere fik hun lov at give mange gange, og Gud sørgede til gengæld for, at hun selv fik langt mere, end hun nogensinde havde bedt om. Hendes jordiske ejendele blev formeret, eftersom årene gik, og hendes hjerte blev mere og mere hengivet til hendes elskede Frelser og Herre.
En dag mange år efter hændelsen med kjolen, så hun i et blad, at vi stod i trosarbejdet med bibelskolen i Brande, og Guds Ånd talte igen til hende om at give. På det tidspunkt havde hun et dejligt hus, som skulle sælges. Da hun fik penge til rådighed, var det, hun sendte det ene store beløb efter det andet lige ind i vores nødssituation.
Det begyndte med en kjole, som hun blev bedt om at ofre, og det endte med, at hun fik lov at være med at starte en bibelskole, som blev et sted, hvor hundreder af unge skulle uddannes til at tjene Jesus. Hun har fået lov at hjælpe mange, mange steder. Ingen trompeter eller basuner, der fortæller, at her kommer en, der holder Guds værk i gang. Men et lille menneskebarn har lært den kongelige lov at kende, og hun er rig i Gud, og har gjort mange andre rige i Gud.

9. Kapitel

En ny tankegang

Hvis vi vil kende mere til denne hemmelighed om den kongelige lov, må vi være villige til at forandre tankegang. Vi tænker ofte: »Hvor meget kan jeg undvære til Gud i denne måned? Jeg skal jo leve!« I stedet for skal vi tænke: »Hvor meget kan jeg undvære selv i denne måned? Guds værk skal fortsætte! Det er mit ansvar!«

Hvis vi vil prøve det en tid, vil vi opleve en overstrømmende glæde fylde hjerte og sind. Når vi mærker, at det går bedre i menigheden, vil vi føle os som en part af det, der sker. Er vi ikke med til at give til forrådshuset, hvor vi bliver mættede ved Guds rige bord hver uge, ja mange gange om ugen, så føler vi heller ikke velsignelsen ved at være partnere i gerningen.

Jeg husker, da vi byggede den nye kirke i Blåhøj, Jylland, og skulle tale om økonomi til menigheden, at Guds Ånd talte til mig om, at vi skulle tale til søndagsskolebørnene og de unge om at være med at ofre af deres små midler til kirkebyggeriet.

I første omgang tænkte jeg: Det giver ikke meget

hjælp i kassen med de få kroner og ører, det vil indbringe.
Men da talte Guds Ånd igen til mig og sagde: »Det er ikke beløbenes størelse, det kommer an på. For en, som har en krone, er det et stort beløb at give 10% af den ene krone. For de unge, som får 50 kroner om måneden, er det mange penge at give 5 kroner til Guds rige. Men den dag, kirken er færdig, vil disse børn og unge, som har været med at ofre til byggeriet, sige til sig selv: »Dette er min kirke!« Og kærligheden til menigheden vil blive stærkere og stærkere, jo mere de er med til at bære byrderne!«
Denne lektie har jeg aldrig glemt. I dag ser jeg dem, der var børn i den menighed, dengang vi byggede. De er nu med i ungdomskor og ungdomsmøder. De sidder forrest i kirken ved møderne og priser Herren, og de er trofaste. De føler, at dette er deres menighed. Jesus åbenbarer sig for dem og velsigner dem.
De har fået lært at ofre fra barneårene.
Guds ord fortæller os, at det, vi lærer vore børn som små, vil de følge, også når de bliver gamle. Det gælder i høj grad i forbindelse med dette at give Gud, hvad Guds er. Hvis vore børn oplever, at forældrene bliver velsignede ved at give, får de også lyst til det. Hvis vi taler åbent med vore børn om, at vi giver af kærlighed til Jesus og ikke af tung pligt, vil de opfatte det på samme velsignede måde.
Hvis vi lærer dem, at det, der tæller, ikke er, hvor meget vi forkæler os selv og sørger for os selv før alt

andet, men at Guds værk er det dyrebareste, og at vor næstes nød også er vor nød, så vil også vore små få den samme kærlighed i deres hjerter.
Det er ofte svært at lære voksne nye vaner. Men alle dem, der fra barn har lært at give afkald, og tage sit lille kors op og følge Jesus også i de materielle ting, kan aldrig forlade denne tankegang. Man kan gå lidt i stå eller komme på afveje, men man må igen og igen vende tilbage til, at det er Guds velsignelse, der gør os rige, og hvis vi kræver til os selv først, får vi lov at opleve, at Guds velsignelse viger fra os. Som vi sår, så høster vi.
Hvis man ikke lægger nogen kartoffel i jorden i sin have, kan man ikke forvente at gå ud en dag og grave en masse kartofler op og mættes derved. Men til gengæld kan vi forvente, at når vi lægger een kartoffel i jorden, vil der, om ellers jordbunden er god, komme mange kartofler ud af den ene. Dette er jordens princip, som er Guds skaberværks dybeste princip: Hvis du sår rigeligt, skal du høste rigeligt. Hvis du sår sparsomt, skal du høste sparsomt.

Hvad er grunden til tiendeordningen?
Grunden til forskrifterne om tiende var fra begyndelsen, at Israel som Guds ejendomsfolk ikke frit disponerede over deres liv og ejendom. De skulle stå til ansvar indfor Gud som forvaltere af de timelige gaver, Gud havde betroet dem, fordi hele jorden egentlig tilhører Herren. Det kan vi læse i 2. Mos. 19:5; 3. Mos. 25:23;5. Mos. 8:17-18; og i 5. Mos. 28:1-14.

Tienden af al jordens afgrøde var helliget Herren og skulle bruges i Hans tjeneste. Tiende af alt kvæg blev ofret til Herren. Der blev foruden tienden givet mange andre ofre til Gud i hengivenhed og taknemmelighed til Gud.
Selv om vi nu lever i Den nye Pagt, er principperne de samme. Alt, hvad vi ejer, tilhører dybest set Herren. Og ved at give Herren, hvad Hans er, tjener vi Ham i hengivenhed og ærbødighed.

10. Kapitel

Et brev til Malakias

Jeg har lige siddet her til morgen og læst profeten Malakias igen. Jeg fik den tanke, at hvis Malakias havde levet i dag, ville jeg have sendt ham et brev. Jeg ville da skrive:

Kære Malakias!
Jeg vil sende dig en rigtig kærlig hilsen og sige dig varmt tak for det Herrens ord, du fik til Israel, og som du var villig til at skrive ned, så også vi kristne hedninger her i mit land kan få lov at læse det.
Jeg skriver blandt andet også for at opmuntre dig, for jeg er sikker på, du har haft megen modgang på grund af de fire kapitler, din hilsen fylder. Det var måske ikke så let for dig at få afleveret det budskab til Israel fra Herren, og jeg vil tro, at det især må have været svært for dig at skulle sige det om præsterne! Men tak skal du have! Min familie og jeg har selv fået overdraget et stort ansvar i Guds riges arbejde, så vi har også haft godt af at læse det og tænke nøje over det.
Der gik mange år, hvor vi ikke tog det så nøje med at give vor tiende og vore offergaver til forrådshu-

set, men du kan tro, vi har lært, at det, du skriver, er sandt. Når vi er villige til at gå foran og ofre, så åbner Gud himlens vindue, så velsignelserne regner ned over os!

Jeg synes også, det er Guds store visdom, at du netop er blevet sat ind som sidste hilsen i Det gamle Testamente. Man kan næsten ikke undgå dig, og du bliver ikke så let væk mellem alle de små profeter, som vi vist ikke læser så ofte. Men hver gang, man skal finde Det nye Testamente, får man uvilkårligt øje på dig. Det er alletiders!

Du skal også have tak, fordi du runder den strenge tale af med nogle herlige løfter fra Gud, inden du slutter. Det minder mig lidt om min far, som først kunne være meget streng, men når han så opdagede, at jeg gerne ville lytte og gøre det, han sagde, så blev han så varm og mild i blikket og gav mig nogle gode ord til sidst.

Når man læser de første kapitler, kan man godt skamme sig, og jeg må indrømme, at det er sandt, hvad Gud siger igennem dig, at vi ofte giver det ringeste til Gud, fordi vi ikke tror, Han tager det så nøje. Tænk, hvis vi havde bragt så dårlige gaver til vores dronning eller statsminister! Det kunne vi vist aldrig finde på!

Du har virkelig givet mig noget at tænke på i dag igen. Man burde læse dine profetier med jævne mellemrum. Det vil jeg herefter anbefale mig selv og mine venner og familie.

Endnu engang tak, at du trods modgang og kritik

var villig til at give os dette alvorlige budskab fra Gud!

Kærlig hilsen Anne Lise

Man kan måske smile lidt af dette mit indfald, men det er sandt, at vi i Malakias' bog finder roden til mange ting: Hvorfor det går os så dårligt, eller hvorfor det går os så godt. Selv om Malakias hører til Det gamle Testamente, så har Gud ikke forandret sig. Gud afskaffer ikke det ord, Han engang har givet. Forskellen er blot, at i Kristus har vi fået skrevet Guds lov på vore hjerters kødtavler. Jesus siger, at Han ikke kom for at afskaffe loven, men Han kom for at fuldkomme den. Under Kristus fuldkommes hele loven ved det nye bud om kærlighed. Fordi vi elsker Gud, taler vore hjerter til os om at give. Fordi Gud elsker os så højt, at Han gav os frelse, nåde, kraft og glæde, har vi lyst til at følge Helligåndens stemme i vore hjerter til at give og give igen.
Når vi alligevel ikke giver så meget, som vi føler, vore hjerter minder os om, er det nok kong Ego, der råber højt for at overdøve den stille kærlige røst i vore hjerter, kærlighedens stemme. Den ønsker at tilbede og ære Gud den Allerhøjeste, fordi vi får lov at være en del af Ham og tilhøre det himmelske kongerige.
Når vi tænker på det, Malakias skriver, tager vi ofte et par enkelte vers ud, som vi lige husker i forbifarten. Men vi glemmer at læse alle 4 kapitler i sammenhæng. Hvis vi gjorde det ofte, ville vore menighedskasser bugne af kærlighedsgaver, tror jeg.

Jeg vil lige skrive et par af de meget betydningsfulde vers ned her, så vi oplever lidt af alvoren i disse ord:
Mal. 1:12
»Et udsagn; Herrens ord til Israel, Jeg elsker jer, siger Herren!«
Alt, hvad Gud siger gennem Malakias, siger Han altså, fordi Han elsker os.
Folket klager over, at Gud ikke viser sin kærlighed til dem, og Gud forklarer dem, hvorfor det hele går galt for dem. De ærer ikke Gud som deres Fader.
Gud taler strengt til præsterne og siger, at de ringeagter Hans navn. Det kan præsterne ikke forstå, men Gud forklarer dem, at deres ofre er urene og onde.
»Hvorved har vi gjort det urent?« spørger præsterne.
»Ved at sige, Herrens bord er lidet værd.« Når I bringer blinde dyr som offer, er der så ikke noget ondt deri? Når I bringer halte og syge dyr, er der så ikke noget ondt deri? Og så vil I stemme Gud til mildhed dermed, at Han må være os nådig. Jeg bryder mig ikke om eder, siger Hærskarers Herre og ønsker ikke offergaver af eders hånd.« (vers 7-10)
Denne hilsen er meget alvorlig og fortæller os, at det ikke er nok, at vi ofrer, men vore hjerter må være med i det, vi giver. Vore motiver må være rene. Vi kan ikke forvente Guds velsignelse over vore liv, hvis vore ofre er urene.
Jeg synes versene 12-14 taler meget til mig selv og kan være et kald til os alle, så dem vil jeg tage med:

»Men I vanhelliger det ved at sige: Herrens bord er urent, og ussel frugt er hans mad. Og I siger: Hvilket slid! I blæser derad, siger Hærskarers Herre. I bringer noget røvet, ja halte og syge dyr. Det er offergaven, I bringer. Skulle jeg ønske at modtage den af eders hånd? siger Herren. Forbandet være den bedrager, som i sin hjord har et handyr og lover mig det, men ofrer Herren et dyr, som ikke dur! Thi en stor konge er jeg, siger Hærskarers Herre, og mit navn er frygtet blandt folkene.«

Kristne, som ikke ofrer til Gud, vil synes, dette er for hårdt, men Guds børn, som lever i ærefrygt for Ham, vil tage dette til hjerte og sige: »Herre, tak for dine påmindelser. Fra i dag skal det være anderledes.«

Hele kapitel 2 er en alvorlig tale til præsterne. Det er sandt, at vi alle er præster for Gud. Kristus har gjort os til konger og præster for Gud, vor Fader. Men vi har også oplevet helt konkret, at når vi i vor tjeneste som missionærer og forstanderpar skulle lede Herrens værk, måtte vi være villige til at gå foran, når det gjaldt at ofre. Gud prøvede først vor lydighed. Vi kunne ikke tale til menighederne om at give til Guds værk, hvis vi ikke selv gik i spidsen og ofrede, så det ofte gjorde ondt for kødet.

Til gengæld gav det en mægtig respons både fra Gud og menighederne, når vi, som skulle lede andre, var villige til at gå foran. Ære være Gud! Hans principper gælder både for gammeltestamentlige præster og for os, som lever under den nye pagt.

Når vi bringer vor tiende til Forrådshuset, det Guds hus, hvor vi får vor åndelige føde, da vil Gud velsigne os. Alle lemmerne på Kristi legeme er med til at styrke og bygge Guds menighed på jorden, og det er velsignet, når vi er villige til at give både vor tid, vor kærlighed og vore midler der, hvor Gud har sat os til at virke.

11. Kapitel

Tiggeren

Peter og jeg skulle tale ved et møde i Nairobi, Afrika. Men da vi kom til mødet, sagde William, vor gode ven, som skulle lede mødet, at der var kommet en af hans venner på besøg, en usædvanlig gæst. Han havde et vidnesbyrd, inden vi skulle tale.
Vi undrede os over, at menighedstjenerne ryddede den lille platform væk og satte et stort bord i stedet foran forsamlingen. Derefter satte de mikrofonerne hen foran bordet og skruede dem helt ned i en meget lav højde. Lidt senere fik vi svaret på hvorfor.
Vi vil aldrig glemme denne usædvanlige gæst. Lige før mødet skulle begynde, kom brødrene bærende ind med gæsten og satte ham op på bordet. Jack, som gæsten hed, havde ingen ben!
Vi var meget spændte på, hvad han ville sige, og jeg sad og var lidt bange for, om han skulle falde ned af bordet. Men da han begyndte at tale var alle som tryllebundet, og ingen gik glip af et eneste ord. Vi fik alle en lektie den dag, som vi aldrig glemmer.
Jack fór rundt på bordet med en sikkerhed og styrke, så ingen behøvede at være nervøs for ham. Han talte så højt og overbevisende, at man godt

kunne have undværet mikrofonerne, og han talte i næsten to timer! Vi græd og lo, vi jublede og klappede, alt imedens han fortalte sit vidnesbyrd. Her skal du få det:

Jack var født uden ben, og han var ikke ret gammel, før hans forældre sendte ham ud på gaden for at tigge. I Afrika er der ingen socialforsorg. Man må lære at klare sig og skaffe sig føden under de omstændigheder, man nu engang er nødt til at leve under. Og er der en handicappet i familien, udnyttes dette. Der er mange turister i de store byer. Derfor vrimler gaderne med stakkels handicappede tiggere, som til tider kan opnå en god gevinst i dagens løb ved at sidde på fortovet og tigge.

Jack sad der ved fortovskanterne i Nairobi og tiggede dag efter dag, år efter år. Det var en kummerlig tilværelse, og der var mange ligestillede konkurrenter.

En dag skete der imidlertid en stor ting i Jacks liv. Der kom en anden afrikaner og fortalte ham om Jesus og Hans kærlighed til alle mennesker. Jack kom med sin nye ven hen i kirken for at høre mere om Jesus, og det greb hans hjerte. Inden der var gået lang tid, tog Jack imod Jesus som sin Frelser og Herre. Jack fyldtes af en fred og glæde, som gjorde hans hverdag lys og glad. Det blev en helt ny tilværelse for ham. Mens han sad og tiggede, sang han og priste Jesus for Hans frelse, og han fortalte alle dem, der ville høre, at Jesus elsker alle mennesker.

Efter en tid begyndte Guds Ånd at tale til Jack. Han

sagde i hans indre: »Når du har talt dine penge om aftenen, og du kan se, jeg har hjulpet dig godt gennem dagen, så giv noget til dem, der ikke har fået så meget samlet i dagens løb!«
Jack var forskrækket. Det var aldrig sket i hele hans liv, at en tigger gav noget af sin daglige indkomst til andre tiggere. Og hvordan skulle han selv klare sig, hvis han gav noget bort?
Men Guds Ånd blev ved at tale til ham. Så en dag gav han en tiggerven lidt af sin indtægt. Vennen blev så overrasket og glad, at Jack syntes, det var værd at gentage. Efter nogle dage opdagede Jack, at han selv blev meget gladere. Han havde lyst at synge, så hele byen kunne høre det, og han glædede sig til aften, hvor han skulle glæde en af sine andre venner.
Da der var gået en tid, og Jack en søndag skulle hen i kirken, sagde Guds Ånd til ham: »I stedet for den lille mynt du lægger i offerskålen, skulle du begynde at give tiende, som du har læst, Abraham gjorde!«
Det var et chok for Jack. Men Guds Ånd sagde til sidst til ham: »Det er ikke min vilje, at du skal sidde der og tigge resten af dit liv. Begynd at give mig, hvad mit er. Hav tro til, at jeg vil sørge for dig hver eneste dag. Du er mit elskede barn. Vis mig, at også du elsker mig!«
Det kunne Jack ikke stå for.
Han begyndte at sidde og regne ud hver dag, hvad han havde tjent, og når søndagen kom, havde han taget ti procent fra til Gud. Tienden blev lagt i offer-

skålen i kirken. Og hvis Jack havde været glad før, så var han næsten overstadig glad, efter at han begyndte at give til Gud af et glad hjerte. Han fik mere og mere i sin tiggerskål. Folk gav ham mange penge, og han smilede til dem og sang og priste Herren.
Da der var gået en tid, og Jack fik mere og mere i sin skål, gav han også om søndagen mere og mere til Gud. Han hjalp også sine venner mere end før, og der kom stadig mere og mere i kassen.
Jack fik lagt så meget til side, at han kunne købe en ko. Han kom til at bo et godt sted, og som månederne gik, fandt Jack ud af, at Gud havde talt sandt. Han behøvede ikke at tigge resten af sit liv. Hans tro på Jesus var efterhånden så stærk, at han ikke var i tvivl om, at Guds løfter også ville holde i fremtiden. Han havde fået samlet så meget, at han kunne flytte ud på landet og købe en lille hytte, hvor han kunne betale nogen en lille løn for at hjælpe at dyrke marken omkring huset. Han havde nu et par køer, og der var en stadig vækst i hans økonomi.
En dag, da han var til møde, kom en sød ung pige hen til ham og sagde: »Jack, Gud har vist mig, at vi to skal giftes!«
Jack var chokeret. Han vidste alt om sit handicap. Og selv om Gud havde hjulpet ham på mange måder, så ville han aldrig turde tro, at han kunne leve som gift og klare at have en familie.
»Nej,« sagde han til pigen. »Du skal ikke giftes med mig. Jeg skal aldrig giftes.«
Pigen holdt på, at det var Guds vilje, de skulle gif-

tes. Men Jack viste hende til sidst vredt bort. »Ingen skal bindes til en mand som jeg, der ingen ben har«, tænkte han.
Der gik nogle år. Jacks besætning voksede stadig, og Jack var ikke et øjeblik i tvivl om, at det var Guds velsignelse, der gør rig. Han havde lært at give til Gud, og han følte sig meget glad og taknemmelig over, at han ikke længere behøvede at sidde og tigge. Han vidnede for alle om Jesus, og Guds ord blev så levende for ham, at han begyndte at rejse lidt rundt og prædike Ordet. Efterhånden sendte flere og flere bud efter ham som prædikant, og mange kom til tro på Jesus ved hans vidnesbyrd. Det var vidunderligt.
En dag kom pigen tilbage, som ville giftes med ham. Hun fortsatte med at fortælle Jack, at Gud havde sendt hende til ham. Og han måtte indrømme, at han var forelsket i hende, men han turde ikke vove sig ind i et ægteskab.
Pigen blev imidlertid ved at forsikre ham om sin kærlighed og Guds vilje. Så til sidst blev de gift.
Det var fantastisk for os alle, som lyttede, at se den lykkelige Jack. Han fortalte om sin dejlige kone og deres fire børn. Vi jublede og priste Herren for hans undere i denne mands liv. Jack havde i flere år haft en hård kamp med sin svigerfar, som ikke ville acceptere at have en så handicappet svigersøn. Men som årene gik, havde svigerfaderen lært at elske og respektere Jack. Nu har Jack og hans kone en farm, hvor mange folk er i arbejde. Jack er meget nøje med at give Gud, hvad Guds er. Han giver til de fat-

tige. Han glemmer aldrig sin egen svære tid i barndommen, og han giver med glæde og oplever, at han gør mange glade.
Inden man lærer hemmeligheden ved at give, har vi alle mange undskyldninger for at blive fri for at give. Gud tvinger os heller ikke. Men vi snyder os selv! Guds principper er modsat de menneskelige principper. Jo mindre vi giver, jo mindre har vi.
En af de undskyldninger vi har er, at Det nye Testamente ikke tager det så nøje med tienden.
Men Jesus taler om tiende i Mattæus 23:23 og siger til farisæerne:
»Ve jer, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I giver tiende af mynte og dild og kommen og har forsømt det i loven, der har større vægt: ret og barmhjertighed og troskab. *Det ene burde I gøre og ikke forsømme det andet.*«
Jesus ønsker altså ikke blot vor tiende, men at vi først af alt er barmhjertige og tro og lever ret. Han tvinger ingen til at give, da hele Det nye Testamente er gennemsyret af kærlighedsprincippet. Men Han siger dog klart, at »det ene« altså tienden, burde vi gøre og ikke forsømme »det andet«, barmhjertighed, ret og troskab.
Et andet sted siger Jesus også, at vi skal give Gud, hvad Guds er. Det burde være en selvfølge at give Gud, hvad Guds er. Men det kræver tro. Du må tro, at når du vover dig ud i at give til Guds rige, hvor du egentlig ikke har råd, vil Gud sørge for dig. Vi tænker ofte, at det ikke nytter noget, og så lader vi helt

være med at give. Der er mange, som har sagt til mig: »Å, jeg ville så gerne give tiende, men min økonomi er så elendig, at jeg intet har at give. Hvis jeg skal give tiende, må jeg droppe huslejen eller andre vigtige ting.«
Men vi kan alle begynde at give tiende af det lille, der er tilbage, når de faste udgifter er betalt. Det er dog en begyndelse. Og alle, som gør dette i tro til Gud, vil opleve velsignelse. Vi kan også alle prøve at give til Gud i stedet for at købe et eller andet til os selv. Gud vil sørge for, at vi intet mangler, når vi ofrer vor egen nydelse engang imellem.
Jeg har ofte følt mig skamfuld i Afrika, når jeg har set afrikanerne komme op til alteret i kirken og lægge et par æg eller en høne. Ved høstfesten står der sække, tasker eller poser ved alteret med majs og hirse eller andre ting. Når man kender deres nøjsomhed og fattigdom og ser, hvor rige de er i Gud, får man lyst til at give. I tider, hvor der har været hunger flere år i træk, har vi set, hvordan Gud har sørget for de kristne, og det har været en velsignelse at se, hvordan de har hjulpet hinanden i svære tider.

12. Kapitel

Læg mærke til hvordan det går!

Jeg har siddet i dag og læst Haggajs bog igennem, og den afslører menneskenaturen. Til gengæld fortæller den om, hvad der sker, når Gud får lov at vække ånden i mennesker. Så er der ingen grænser for, hvad Gud vil virke igennem os, og det vil vise sig langt ud over vore hjem, marker og nationer.

Vil du vækkes i din ånd?
Vil du være med at vække Danmark op til dåd for Herren? Der er enkelte i vort land, som har set hemmeligheden til velsignelse over landet, men vi skal være mange flere. Lyt engang til Haggajs bogs principper:
Folk siger i al almindelighed: »Endnu er det ikke tid at bygge Herrens hus.« Folk mener ikke, det er så vigtigt med Guds værk. Når vi taler om Guds hus, mener jeg ikke bare bygninger men alt Guds riges værk.
Gud spørger i kapitel 1:4: »Er det da tid for Eder at bo i huse med træklædte vægge, når dette hus ligger øde?«
Jeg føler selv, at min generation netop har fejlet i at

tænke mest på egne huse. Efter krigen og de tider, hvor man ikke kunne købe ret meget, begyndte velfærdstiderne, og de fleste danskere begyndte at tænke meget på egne huse og andre materielle goder.
Alle skulle arbejde, både mænd og kvinder for at samle sammen til en masse sager. De fleste blev grebet af materialismen, som vi alle ved, og Guds værk kom ofte i anden række. Til sidst var det svært at få råd til at give Gud, hvad Guds var. Dette har vi alle lidt under, ikke mindst den nye generation, vi bragte til verden.
Gud siger gennem Haggaj: »Læg mærke til, hvorledes det går jer!« Og så beskriver Gud for os, hvordan vi aser og maser, og hvad har vi ud af det? Ikke ret meget i forhold til den dyre pris, vi som samfund har betalt. Mange unge i dag aner ikke, hvem Jesus er. Mange af vore kirker er stivnet i traditioner, og vi kan ikke lide at blive vækket. Vi har det lige så stille og roligt.
Men tiden er inde for vækkelse! Råbet lyder: »Se, Brudgommen kommer, gå Ham imøde!« Alle, som slumrer, må vågne nu! Det er alvor! Skal vi nå at bringe Guds rige nær til vort folk og få flere danskere med til himlen, må vi bede Gud vække vor ånd, koste hvad det vil!
Guds røst lyder i dag, som den lød til Zerubbabel, da han var villig til at bygge Guds hus: »Jeg er med jer, lyder det fra Herren!« Og Gud siger til alle, der vil bygge Hans rige, at de intet har at frygte. Vi skal

være trøstige og arbejde med iver, for Guds Ånd er med os. Når vi er villige til at ofre til Gud og tænke på Hans rige, før vi tænker på os selv, så tror jeg på, vi får de samme herlige ord over vort arbejde, som Zerubbabel fik i kap. 2:69:

»Thi så siger Hærskarers Herre: Endnu engang om en liden stund vil jeg ryste himmel og jord, hav og tørt land, og jeg vil ryste alle folkene, og da skal alle folkenes skatte komme hid, og jeg fylder dette hus med herlighed, siger Hærskarers Herre. Mit er sølvet og mit er guldet, lyder det fra Hærskarers Herre. Dette hus' kommende herlighed bliver større end den tidligere, og på dette sted vil jeg give fred, lyder det fra Hærskarers Herre!«

Må Gud give os nåde til at udnytte den meget kostbare tid, vi nu har, inden Jesus kommer, så vi glemmer os selv og tænker på Guds hus frem for alt andet.

Forleden da jeg så, der var udsalg i byen, trak det med det samme i mig efter at komme af sted for at se, om der var noget spændende, jeg kunne bruge. Jeg elsker at gå på udsalg, og det er en god undskyldning at købe en masse, når det er billigt.

Lige da jeg skulle til at starte turen, lød Guds stille stemme i mit indre: »Mangler du da noget?« Jeg stoppede pludselig op. »Nej,« tænkte jeg, »det gør jeg ikke.«

Er det ikke tit sådan, at vi bare køber og køber uden egentlig at have brug for sagerne. Men når det gælder Guds riges arbejde, er vi meget nølende og tæl-

ler efter på pengene, om vi nu kan risikere at give mere?
I Haggajs bog taler Gud igen særligt til præsterne, lederne, for at stille dem til ansvar og give dem nærgående spørgsmål. Jeg tror, alle ledere skal gå foran med at være ærlige og bede Gud om tilgivelse for, at vi ikke altid selv har ofret, og at det ikke er blevet forkyndt særlig meget i Guds hus, at der skulle ofres til Herrens værk. Man føler det næsten påtrængende, når nogen taler om penge i kirkerne. Er det, fordi det rører ved vor dårlige samvittighed? Jeg ved det ikke, men jeg ved, at Guds Ånd maner mig dag og nat til at skrive om dette, og vi tager selv denne lektie til hjerte.
Gud siger til Zerubbabel, at fra den dag, de begynder at bygge Herrens hus, skal de igen lægge mærke til, hvordan det går dem. Lige fra de lægger grunden til huset, begynder Herren at velsigne dem. Gud tager sig af deres marker, og han omstyrter deres fjender og vælter stridsvognene.
»På hin dag, lyder det fra Hærskarers Herre, tager jeg dig, min tjener Zerubbabel, Sjealtiels søn, lyder det fra Herren, og gør dig til en seglring. Thi dig har jeg udvalgt, lyder det fra Hærskarers Herre.« Hag. 2:23.
Alle, som lader sig løse fra det jordiske, fra havesyge og egoisme og indvier deres liv og også deres penge til Herren, vil Han gøre til noget fast og stærkt i Guds rige. Ingen kan bryde det segl, Gud sætter på mennesker, som er helliget Ham på alle livets områder.

13. Kapitel

Mist ikke modet, du kære!

Når jeg skriver alt dette om at give, vil jeg bede dig om ikke at føle dig fordømt og mismodig, fordi du indtil nu ikke har givet noget særligt til Guds rige. Det er ikke hverken min eller Guds mening. Men jeg tror, Guds Ånd maner mig til at skrive denne bog, fordi Gud vil velsigne sit folk på en særlig måde i denne tid, inden Jesus kommer.

Jeg ved ikke af, at der er skrevet andre bøger om dette emne på dansk, men jeg ved, at jeg ikke kan komme udenom at skrive dette. Gud vil velsigne dig og mig.

Der var en ung, ny kristen, jeg kender, som kom til os et par dage efter, at han havde givet sit liv til Jesus. Han sagde: »Jeg vil hurtigst muligt begynde at give tiende til Gud. Hvordan synes I, jeg skal gribe det an? Hvor skal jeg give det?«

Vi så forbavset på ham og spurgte, hvorfor han var så ivrig så hurtigt efter sin åndelige fødselsdag. »Jo,« sagde han, »Jeg har givet Satan langt mere end tiende i alle de år, jeg har tjent ham. Nu skal Gud have! Jeg har drukket og røget så mange penge op indtil den dag, jeg mødte Jesus, og jeg har lagt

tusindvis af kroner på den ondes alter, så jeg vil hurtigst muligt til at ofre til min Gud, som har gjort så meget for mig.«
Pludselig kunne jeg se alle de penge, Satan bruger på sit værk. Tænk på alle de diskoteker, barer og andre lokaler, han bruger. Tænk på narkotika og andre djævelske ting, som sluger millioner af kroner fra stakkels mennesker.
Vores himmelske Far er så god imod os. Han har i sandhed fortjent vor kærlighed. Har du ikke rigtig prøvet at give indtil i dag, så føl dig ikke fordømt, men prøv at begynde! Begynd i det små så godt du kan, men lad det vokse, for der er meget rige løfter forbundet med det. Alt Guds arbejde mangler midler. Hvis alle kristne så den hemmelighed, der ligger i at give, ville Guds rige vokse med lynets hast.
»Giv, så skal der gives jer. Et godt, presset, rystet, topfuldt mål skal de give i jeres skød. Thi det mål, I måler med, med det skal I selv få tilmålt igen.« Lukas 6:38.
Jeg tror ikke, motivet skal være at få igen, når vi giver, men det vil før eller siden blive følgen af at give, at Gud overøser dig med velsignelse. Hvad du sår, skal du høste. Find ud af, hvilket »hus«, der er dit forrådshus, og begynd at bede Gud hjælpe dig at give. Har du ingen sæd at så, så bed Gud give dig sæd til at så. Gør det i tro til Gud, og fordi du elsker Ham.
Da vi skulle bygge kirke i Blåhøj, skulle der utroligt mange penge til. Menigheden var fantastisk til at

ofre, og der var mange, der havde tiendeordning, så man kunne få skattelettelse ved at give tiende på den måde. En dag var der en ven, som sagde: »Nu er der tale i regeringen om, at tiendeordningen skal ophøre, og vi er lige begyndt på byggeriet. Hvis vi nu ikke kan trække noget fra på selvangivelsen, er der mange, som holder op med at give tiende, og så klarer vi ikke udgifterne.«

Dette var nærliggende at tænke, og vi var da også lidt bekymrede. Men Gud talte til os om, at det ikke måtte være på grund af skattelettelser, vi skulle ofre. Uanset om vi kunne trække noget fra skatten eller ej, var det Hans rige, det kom an på, og vi måtte følge Hans kald til at ofre.

Der er delte meninger omkring det at kunne trække tienden fra i skat. Mange har spurgt Peter og mig om, hvad vi mente, var det rigtige. Vi har opfordret mennesker til at gøre det, deres hjerter tilskyndede dem til. Man ved bedst inderst inde, hvad der er det rigtige for een selv. Og man skal gøre det, man har Guds fred i at gøre.

Andre synes, det er forkert at lade »den venstre hånd vide, hvad den højre gør«. Man skal ikke registrere for mennesker, hvad man giver til Gud. Også dette er svært at diktere for andre end sig selv.

Det er meget nærliggende at lade stå til og helt glemme at give, hvis ikke man har indregnet tienden i sit budget. Det er klog regning at sætte Gud øverst på listen over udgifter. På en eller anden guddommelig måde gør Gud det sådan, at man får tingene

billigere i mange tilfælde, når man går ud at handle. Gud kan også pludselig lade beløb, man overhovedet ikke havde regnet med, dukke op på indtægtssiden. Det er spændende at have økonomi sammen med Herren. Han overrasker gang på gang. Og det er meget ofte skattefrie penge, Han giver ved at vise een billige tilbud. Helligånden er opfindsom, og Han ved, hvordan ens økonomi kommer til at løbe rundt, så det giver overskud og rigeligt til al god gerning. Det er klogt at lægge et budget. Mange mennesker har en dårlig økonomi, fordi de bruger penge uden at lave en oversigt over indtægter og udgifter – og derefter kræve diciplin af sig selv til at overholde budgettet. Har du det svært netop på dette punkt, så søg hjælp hos nogen. Bed Gud om en stærk vilje til at **ville** overholde budgettet. Gud er ordenens Gud. Og husk at sætte Gud øverst på dit budget med det beløb, Han minder dig om!

Der har været tider i vore egne liv, hvor vi ikke syntes, det hjalp ret meget på vor slunkne kasse, selv om vi gav til Guds værk. Vi er ofte blevet prøvet hårdt, når vi har ofret mere, end vi orkede til Guds rige. Men vi er aldrig gået sultne i seng, og Gud har hjulpet os igennem, så der blev sejr, selv om der gik lang tid, inden sejren kom. Vi må bare være villige til det, Gud indgiver os at gøre, selv om det gør ondt, og selv om vi ikke i første omgang bliver rige af det. Når vi senere ser de ting, der er bygget op i Guds rige for de midler, man gav, er lønnen overvældende, og man må prise Gud for, at man fik lov

at være med, selv når der skulle ofres, så sveden drev af os.
I 4. Mosebog 18 står der, at hele Israels folk skulle give deres tiende til levisønnerne. Og levisønnerne skulle ud af dette give tiende til præsten Aron. Hele tienden af landet, både af landets sæd og træernes frugt, tilhører Herren, det skal være helliget Herren. Ikke som en tung byrde, men som en selvfølge. Vi viser Gud ære, når vi giver Ham, hvad Hans er.

14. Kapitel

De vise mænd og den fattige kvinde

Når vi læser om de vise mænd, som var kommet langvejsfra for at finde Jesusbarnet, havde de to ting på hjerte: De ville tilbede barnet, og de ville ofre deres gaver, guld, røgelse og myrra.
Sådan skal det være, når vi går Jesus imøde. Vi vil falde ned for Hans fødder og tilbede Ham, og vi er villige til at give Ham det dyrebareste, vi har. Han vil ikke gøre os fattige eller kede af det. Men som da Abraham ofrede sin elskede søn af kærlighed til Gud og fik ham igen af Gud, sådan vil vi opleve en vidunderlig vekselvirkning i vore liv, når vi giver til himmelens kongesøn.
Når man oplever, hvor rig denne hemmelighed er, bliver det en selvfølge at give til Gud. Men ikke blot det. Man har lyst til at give og give og give.
Jeg har hørt, at en fabrikant, som laver tandpasta, begyndte at give Gud ti procent af sin fortjeneste i virksomheden til Guds rige.
Men eftersom Gud velsignede ham, fik han lyst til at give mere og mere. Tilsidst var det fabrikanten, der beholdt de 10 procent, og Gud fik de 90 procent.
Engang, da vi kom hjem fra Afrika, mødte vi en

gammel dame ved et møde. Hun var strålende glad og kunne næsten ikke vente med at fortælle os, hvad hun havde oplevet: Hun havde i mange år ønsket sig en ny frakke og et køleskab! Men det havde været helt umuligt for hende at få penge tilovers til disse ting. En dag mindede Gud hende om at begynde at give til missionen udover det, hun i forvejen gav. »Og nu har jeg både fået ny frakke og et køleskab«, sagde hun glædesstrålende.
Min Mor var et fantastisk menneske, synes jeg. Hun elskede at give. Min Far holdt lidt igen på pengene, så det var de ikke helt enige om. Men min mor fandt en udvej. Hun tog sig et lille ekstra job bare for at få lov til at give. Og hun elskede det! I mange år havde hun dette job, og hun var med til at sprede glæde, både hos alle os fem børn men også i mange, mange andre tilfælde. Man får taknemmelighed, når man giver til mennesker. Men man får langt mere ære og velsignelse, når man giver til Gud.
Du skulle prøve, når du giver dit offer til Gud at tænke på, at det ikke er mennesker, du giver til, men Gud. Han vil lønne dig, når du giver med de rette motiver for at ære Hans navn.

En kvinde, jeg beundrer
Der er en kvinde i 1. Kongebog 17, som jeg har som mit forbillede. Jeg beundrer hende for hendes måde at være på. Der er nogle principper i beretningen om hende, som lærer mig en hel masse, som jeg gerne vil dele med dig.

Profeten Elias havde sagt til Akab, at der ikke skulle falde regn eller dug i landet i lang tid. Det skete, som Elias havde sagt. Gud sørgede for profeten. Gud viste ham, at han skulle gå hen til bækken Krit, hvor han skulle drikke af bækken. »Og ravnene har jeg pålagt at sørge for føde til dig«, sagde Gud til Elias. Og Guds løfter stod fast. Ravnene bragte Elias brød om morgenen og kød om aftenen, og han drak af bækken.

Da bækken tørrede ud, bød Herren Elias at gå til Zarepta. »Der har jeg pålagt en enke at sørge for dig«, sagde Herren. Først *pålagde* Gud ravnene, dyrene, at sørge for profeten. Derefter *pålagde* Gud en enke at sørge for ham. Gud ved, hvor der findes redskaber, som vil give og ofre, så Guds ord kan gå i opfyldelse. Han bruger hvem Han vil.

Da Elias kom til Zarepta, fik han øje på enken, som gik og sankede brænde. Han råbte til hende, at hun skulle hente lidt vand, så han kunne få noget at drikke. Vand var en mangelvare på det tidspunkt, men hun var lydig og hentede vand til ham. Alene i dette var der en begyndelse til velsignelsen over enkens liv. Jesus siger også i Det nye Testamente, at hvis vi giver et bæger koldt vand til en af hans disciple, fordi han eller hun er en discipel, skal vi få en discipels løn. Med denne handling lukkede enken op for Guds velsignelse. Hun kunne have svaret vrantent, at hun sandelig havde nok i at sørge for sig selv i denne svære tid. Men hun delte de dyrebare dråber med Guds tjener.

Da hun var på vej ind i huset, blev hun stillet på en endnu hårdere prøve: »Tag også et stykke brød med til mig!« råbte profeten efter hende. Hun svarede fortvivlet, at hun faktisk ikke havde brød i huset. Hun havde kun en håndfuld mel og lidt olie tilbage. Netop da profeten kom, var hun ved at samle brænde til et lille bål, og hun skulle til at blande olie og mel til at bage et lille brød til sig selv og sin søn, og så lægge sig til at dø.

Kan du forestille dig, at du selv kunne være i denne situation? Er det ikke ofte sådan, når Gud minder os om at give, at vi tænker: »Jeg har dårligt nok det daglige brød til mig selv og mine. Hvor skal jeg skaffe noget fra at give bort?«

Hør profetens ord, som næsten i første omgang lyder hårde, men samtidig har en guddommelig lektie i sig:

»Frygt ikke! Gå hjem og gør, som du siger. Men lav *først* et lille brød deraf til mig og bring mig det. Siden kan du lave noget til dig selv og din søn! Thi så siger Herren, Israels Gud: »Melkrukken skal ikke blive tom, og olien i dunken skal ikke slippe op, før den dag, Herren sender regn over jorden!«

Hvilket løfte! Og sikken et vigtigt valg, enken stod overfor! Men hun valgte at tro profetordet! Vi er stillet overfor samme valg. Guds ord siger, at vi først af alt skal søge Hans rige, så skal alt andet gives os i tilgift.

Jeg husker, at min mor havde broderet dette skriftsted om melet og olien og hængt det op derhjemme

i køkkenet. Det indprentede sig i min underbevidsthed. Jeg så, det passede i mit hjem. Selv om vi var fattige og i nød mange gange, greb Gud altid ind, så vi aldrig gik sultne i seng. Min mor var ofte alene med mig under krigen, når far var ude at lede efter arbejde. For mig så det ofte ud, som mor kunne trylle. Hun manglede aldrig noget, hverken til os eller til de mange gæster, der altid kom og gik i vort hjem.

Det er et forunderligt princip at turde give det første og det bedste til Gud. Lad os tro profetordet om, at en retfærdig aldrig skal tigge sit brød. Der kan komme hårde tider. Men Guds ord står fast til evig tid.

Der står om enken i Zarepta: »Da gik hun og gjorde, som Elias sagde, og både hun og han og hendes søn havde noget at spise en tid lang. Melkrukken blev ikke tom, og olien i dunken slap ikke op, efter det ord, Herren havde talt ved Elias.«

Enken oplevede senere, hvordan Guds velsignelse forblev over hendes hus. Hendes søn blev syg og døde. Men Guds profet, som var i huset, bad for drengen, så han blev levende igen. Gud velsigner ikke blot materielt, men i alle livets forhold, når vi søger Hans rige først.

Rugbrødet

Da Peter og jeg engang skulle til Tanzania på en missionsrejse, som skulle vare en måned, var det mig meget magtpåliggende at få et dansk rugbrød

med. Vi skulle holde os selv med kost, medens vi underviste på bibelskolen i Kigoma nær Tanganyikasøen.
Vi pakkede vore kufferter og tasker, så vi var sikre på at kunne klare os selv, så vi ikke blev en belastning for missionærerne, som boede i Kigoma, og som havde meget svært ved at købe madvarer på den tid. Forholdene i Tanzania var meget svære, og Kigoma ligger meget afsides. Vi sørgede for en del dåsemad samt ost, spegepølse og rugbrød.
Da vi var vel ankommet og havde fået os installeret, skulle vi om aftenen til at have vort første stykke rugbrød med dansk pålæg på. Jeg sagde til Peter: »Vi får kun en skive rugbrød hver, og vi må spare på pålægget, hvis det skal holde en måned. Vi bagte selv hvedebrød, da man kunne få hvedemel i byen. Men hver krumme rugbrød var dyrebar.
Medens jeg stod og skar af brødet og frydede mig over, at vi skulle have dansk ost og spegepølse på, var der en stille stemme i mit indre, som sagde: »Synes du ikke, de andre missionærer, som lever her til daglig, skal smage noget af alt det gode pålæg, I har med? Del med dem!«
»Selvfølgelig«, tænkte jeg. »Vi har godt af nogle fastedage, og vi kan få en masse godt at spise, når vi kommer hjem. Vore venner skal have halvdelen af alt det gode, vi har med.«
Vi gav vore svenske missionærvenner det halve af pålægget, og de blev jublende lykkelige.
I dagene, som kom, oplevede vi et »bespisningsun-

der« i vores lille køkken. Vi skar af rugbrødet en hel måned, og vi fik pålæg på brødet hver dag. Det strakte til, så vi blev mætte hver dag!
Samtidig havde vore svenske venner en del tørkost fra Sverige, som de ikke kunne få spist. Det blev vores middagsmad, så vi kom ikke på slankekur eller fastekur den måned!
Den slags undere har vi oplevet mange gange under vor tid i Afrika. Vi havde altid mange gæster, men vi er aldrig gået sultne i seng. Gud mindede os ofte om at give af det, vi havde, når vi mødte andre, som intet havde, og Han lønnede os rigeligt tilbage.
Gud bliver aldrig nogen noget skyldig!

15. Kapitel

Snyd ikke dig selv

Der er en bog, vi har købt hvert år, siden vi fandt ud af, hvor god den er: »Snyd ikke dig selv i skat.« Hver gang vi skulle til at udfylde selvangivelsen, måtte vi først til boghandleren efter denne bog. Den er ikke så billig i indkøb, men vi har fundet ud af, at den betaler sig selv mange gange, med det arbejde vi har. Efter at vi har lært Guds hemmelighed om tiende at kende, ved vi, på samme måde som med bogen om skat, at de penge vi giver ud til Herren, kommer tilbage mange gange og på mange forskellige måder. Man skal så en sæd og forvente Guds velsignelse over sit liv. Man skal ikke give med bagtanke, men når man har givet Gud, hvad Guds er, kan man hvile i Gud på en helt ny måde. Det bliver et naturligt liv at give, og eftersom dagene går, bliver man forbavset over at se, hvor opfindsom Helligånden er i at lade vor husholdning lykkes.

Det er synd for de rige, som ikke giver!

De bliver aldrig mætte, siger bibelen. Det samme gælder den almindelige arbejder, som ikke har lært at give. Man bliver aldrig mæt. Man synes hele tiden, der er noget, man skal have. Vort ego forlanger

og kræver i det uendelige, og man har aldrig den dybe fred, som Gud giver dem, der har gjort det til en livsstil at give.

»Den der elsker sølv, mættes aldrig af sølv, og den, der elsker rigdom. mættes aldrig af vinding. Også det er tomhed. Jo mere gods, jo flere til at fortære det, og hvad gavn har ejeren da deraf, udover at hans øjne ser det?

Sød er arbejderens søvn, hvad enten han har lidt eller meget at spise, men den riges overflod giver ham ikke lov til at sove.« Præd. 5:911.

Nu til dags har man sikre bankkonti, så man sover nogenlunde godt, selv om man har rigdom. Men så snart der er nedgang i kurserne eller devaluering eller lignende, begynder man at spekulere. Hvis hele pengesystemet krakker en dag, vil mange få nervesammenbrud. Men den, der har lært at give Gud, hvad Guds er, vil hvile fra det altsammen og vide, at Gud sørger for sine børn. Troen vil bære igennem.

Tiden, vi lever i, er så usikker, når det gælder penge og rigdom, at alle ved, det kun varer til en tid, så er det hele slut. Derfor siger Jakob også i sin dundertale om de sidste tider:

»Og nu, I rige! klag og græd over den elendighed, som venter jer. Jeres rigdom er rådnet op, og jeres klæder er mølædte. Jeres guld og sølv er fortæret af rust, og den rust skal være et vidne imod jer og æde jeres kød som ild. I har samlet jer skatte i de sidste tider.

Se, den løn, I har forholdt arbejderne, der høstede jeres marker, den råber højt, og høstfolkenes skrig er nået frem til Herren Zebaots øren. I har levet højt og nydt livet på jorden, og I har af hjertens lyst gjort jer tilgode på »slagtedagen.« Jak. 5:15.

Jeg har længe sagt til mig selv, medens jeg har skrevet på denne bog, at disse hårde ord ville jeg ikke tage med. Men i dag kunne jeg ikke komme uden om dem. De hører med i vor bibel ligeså vel, som de ord der glæder os. Vi skal ikke være bange for at få sandheden at vide.

Da vi skulle rejse til Afrika i 1963 for første gang, var der mange velstående mennesker, som lovede at »huske os«. Det varmede vore hjerter. Jeg fortæller kun dette for at illustrere, hvor svært »høstfolkene« kan have det, og de mange tårer, der bliver grædt fra Herrens høstfolk. De ser de store behov i Guds arbejde, men de har ikke mulighed for at gøre det, de gerne vil af mangel på penge. Nogle af disse høstfolks bønneråb er nogle af de skrig, der når op til Guds øren.

Efter at vi kom til Afrika, glemte mange, som havde lovet at støtte og hjælpe, hvad de havde lovet. Vi var så fattige de første fire år i Afrika, at vi ikke ville opleve det samme engang til. Da vi rejste hjem efter første periode, sagde vi til Gud, at vi aldrig mere ville tilbage. Det var frygteligt.

Men i disse trange år lærte vi alligevel Gud at kende. Han mindede mennesker, meget fattige mennesker, om at sende hjælp. Det var rørende hilsener, vi fik

fra mennesker, som vi vidste ikke havde råd til at ofre til missionen, men kærligheden tvang dem.
Og vi lærte, at vi ikke skulle sætte vor lid til andre end Gud. Det var det, Gud ville lære os.
Vi lærte at komme ned på knæ og råbe til Gud om hjælp. Vi lærte bønnevejen at kende på en helt ny måde.
Der var et tidspunkt, hvor vi skyldte penge væk til vor sproglærerinde i den første tid, vi var ude. Vi havde været 7 uger på hendes lille private sprogskole og spist hos hende uden at betale. Der var flere ting, vi havde været nødt til at købe til os selv og børnene, så vi havde 2000 kroner i gæld, da tiden nærmede sig for skolens afslutning.
Man havde glemt at sende vor løn i nogle måneder hjemmefra, og det hele var ved at gå i hårknude for os. Vi var syge og skuffede. Sproget var ikke til at få ind i hovedet, og der var mange andre ting, som gjorde, at vi var ved at give op.
Da kom der pludselig et brev fra en menighed i Danmark. Missionskassereren skrev, at en mand i menigheden var kommet til ham med en check på 2000 kroner og sagt: »Denne check skal sendes ekspres til Anne-Lise og Peter. Den må ikke »mellemlande« nogensteder i en eller anden kasse. Den skal sendes øjeblikkeligt. Det har Guds Ånd sagt til mig!«
Da vi fik den check på nøjagtig det beløb, vidste vi, at det ikke var Gud, der havde glemt os. Vidunderlige Gud og Frelser! Han vender alt til det bedste for sine børn.

Vi oplevede mange andre situationer, hvor Gud greb ind på lignende måde. Men jeg har tit tænkt på, hvor vigtigt det er, at vi lytter til Guds Ånds røst. Der er mange høstfolk på Guds store arbejdsmark i dag, som trænger hjælp. Mange tårer bliver måske grædt lige nu, fordi der fattes midler til at virke for Herren. Lad os være lydhøre! Jeg siger ikke dette af egennytte. Det ved Gud. Men jeg ved, at mange menigheder og missionsområder ville blomstre, hvis vi, som er kristne, ville lade Guds ord få ret i vore liv også på dette vigtige punkt.

Gud har ofte mindet os om at give det sidste, vi havde. Vi har ikke turdet lade være at give, når den lille stille stemme fra Herren siger: »Giv!« Og vi har aldrig manglet noget, siden vi gik ind i denne livsstil med at give.

Det er Herrens velsignelse, som gør rig. Det er langt fra ting og sager, som gør mennesker lykkelige. Mange forældre overøser deres børn med ting, hvor børnene tusind gange hellere ville have kærlighed og forældre, der havde tid til at tage sig af dem.

Det går ikke ustraffet hen, hvis man elsker rigdom. 1. Tim. 6:6-11 siger nogle tankevækkende ting: »Ja, gudsfrygt er virkelig en stor vinding sammen med nøjsomhed. Thi vi har ikke bragt noget med ind i verden og kan heller ikke bringe noget ud fra den. Når vi har føde og klæder, skal vi lade os nøje med det. Men de, som vil være rige, falder i fristelser og snarer og mange uforstandige og skadelige begæringer, som styrter mennesker i undergang og

fortabelse. Thi kærlighed til penge er roden til alt ondt. Drevet af den er nogle faret vild fra troen og har voldt sig selv megen bitter smerte. Men du, Guds menneske, fly alt dette!«
Vort gudsliv og vort forhold til penge hører nøje sammen. Vi vil helst ikke tænke på det, men det er sandt.

Zakæus
oplevede dette i samme øjeblik, han stod overfor Jesus. Han blev så lykkelig over, at Jesus ville komme ind i hans hus og spise sammen med ham. Han fik et rigtigt forvandlende møde med Jesus den dag. Og det første Zakæus blev mindet om, var alle de mennesker, han havde snydt og bedraget som tolder. Han fik øjeblikkelig lyst til at betale dem tilbage flere gange, det han skyldte dem. Og han fik i samme øjeblik lyst til at give en hel masse til de fattige.
Det er det samme, Gud vil lade ske i vore hjerter. Vi tror, at mange vil få et helt specielt møde med Herren i endetiden, og Gud vil fylde os med sin kærlighed, så vi får lyst til at gøre op med vore pengeforhold. Vi får lyst til at hjælpe dem, som intet har. Vi kan ikke tage dette af os selv. Vi må have et personligt møde med Jesus ligesom Zakæus! Så får vi lyst til at give!

Byg en god grundvold for den kommende tid
Det ser ud til i Paulus' brev til Timoteus, at man ved

at give og dele med andre kan være med til at bygge en god grundvold for den kommende tid. Vi er ofte blufærdige, når vi skal tale om penge, og man synes, at det er en privat sag, hvad man bruger sine penge til. Men Paulus siger i 1. Tim. 6:17-19:
»*Byd* dem, der er rige i den nuværende verden, ikke at være hovmodige eller sætte deres håb til den usikre rigdom, men til Gud, som i rigt mål giver alt, for at vi må nyde godt deraf. *Byd* dem at øve godgørenhed, være rige på gode gerninger, gerne give og dele med andre og således samle sig skatte, der kan blive en god grundvold for den kommende tid, så de kan gribe det evige liv.«
Vore gerninger her på jorden er åbenbart med til at lægge grund for vort evige liv. Når vi giver, samler vi os skatte i himlen. Her på jorden kan møl og rust fortære det, vi samler, og vi ærgrer os. Men det, vi giver, kommer igen med renters rente på den ene eller den anden måde.
Dette princip gælder ikke blot penge. Men giver du et smil, får du næsten altid et smil igen. Giver du tid til Guds rige, vil du være sikker på, at du bliver velsignet, så mange af de opgaver, du ellers skulle gøre, går meget hurtigere og nemmere. Når du hjælper andre, vil der også være andre, der hjælper dig.
I lignelsen om de betroede talenter siger Jesus også helt tydeligt, at vi alle har fået noget at forvalte her på jorden, og det er ikke ligemeget, hvordan vi behandler det, Gud har betroet os. Intet af det, Han giver os, er vort eget. Vi skal stå til regnskab for det.

16. Kapitel

Julefest

I Itigi i Afrika, hvor vi boede i ni år, havde vi en herlig oplevelse, når vi havde julemøde. De fleste folk var meget fattige, og de spiste kun kød ved særlige lejligheder. Det var en stor dag for dem, når de skulle slagte en høne eller købe lidt kød på marked-det til særlige gæster.

Den første jul vi holdt i Afrika, var vi meget forundrede, da vi midt under julegudstjenesten så en mand komme trækkende med en ko og tøjre den lige uden for kirkevinduet.

Senere fandt vi ud af, at det var ældstebroderen Paulus, der ville give en ko, så hele den store forsamling kunne spise julemiddag sammen. Det var rigtig fest!

Efter mødet gik alle mændene igang med at slagte koen. Damerne kogte vand til at koge kødet i, og efter nogle timers forløb sad hele forsamlingen i små klynger rundt på den store plads og spiste majsgrød og oksekød med fingrene. Alle jublede og var glade. Og Paulus, som havde givet koen, var ikke mindre glad over at kunne få lov at gøre så mange glade.

Gud velsignede Paulus, så han fik flere og flere

køer, og Gud velsignede hans landbrug, fordi han gav og gav. Han var søn af den tidligere høvding og havde arvet megen rigdom efter sin far. Men han beholdt det ikke for sig selv, men gav både til Gud og mennesker.

Engang havde han en mark, som gav så meget majs hvert år, at nogle blev misundelige. Det var, da al rigdom i Tanzania skulle nationaliseres. Regeringen ville overtage al rigdom, alle huse og andre ting, så alle skulle være lige og regeringen eje alt.

En dag fik Paulus besked om, at netop den store fine mark, som havde givet ham så meget indhøstning hvert år, skulle gives til regeringen. Paulus kom til Peter og sagde: »Hvad skal jeg gøre. Den mark er min bedste mark. Den giver mangefold større afgrøde end alle mine andre marker, og nu vil de tage den uden videre?«

Peter bad sammen med Paulus. Han vidste, at Paulus' marker bar dobbelt eller flere gange større afgrøder end andres, fordi Paulus levede med al sin rigdom for Gud og gav rigeligt til Guds rige. Paulus' jordnødder var dobbelt så store som andres, og hans majskolber var så store, at alle vidste, det var Gud, der gav Paulus nåde til at drive landbrug.

Efter at have tænkt over det, sagde Peter til ham: »Du skal blot give marken til regeringen uden tøven. Velsign dem. De vil tage den under alle omstændigheder, så du kan ligeså godt give dem den sammen med at velsigne. Og så overlad resten til Herren!«

Regeringen fik marken, og da såtiden kom, blev der sendt folk ud for at så marken til. Da høsttiden kom, gav marken næsten ingen afgrøde. Det så meget mærkeligt ud for regeringsfolkene. De prøvede igen det næste år, men da gav marken endnu mindre afgrøde. Al velsignelse var væk fra den.
Efter en tid fik Paulus sin mark tilbage. Den var uegnet til majsdyrkning, blev der sagt. Regeringen fandt andre indtægtskilder.
Efter at Paulus fik marken tilbage, begyndte den igen at give rigeligt. Gud gav væksten, og alle var klar over, at her var et guddommeligt princip, som man måtte bøje sig for.
Gud undede Paulus at være rig og have medgang, når han levede som Guds forvalter af midlerne. Vi lærte meget af at se på Paulus' liv.

Bed for husdyrene

Vi kendte engang en landmand, som også var villig til at give til Guds rige. Han var trofast i menigheden og levede med hele sit hus under Guds velsignelse. Men engang fik han store problemer. Da vi var ude for at besøge familien, fik vi at vide, at denne families køer i længere tid havde født kalve, som kun levede en kort tid, så døde de. Det gav stort tab for bonden og sorg og nedgang i hele bedriften.
Medens vi var der sagde Peter: »Lad os gå ud i stalden og bede for dine køer.«
Bonden og Peter stillede sig i midtergangen i stalden og bad for køerne, at de måtte føde raske kalve, og

at hele landbruget måtte være velsignet af Herren. Vi glemte tildragelsen, men da vi engang kom tilbage for at besøge familien i et eller andet ærinde, sagde vor landmandsven: »Ved du hvad, Peter? Efter at vi havde bedt for køerne dengang for længe siden, fik vi så mange tvillingefødsler blandt køerne, som vi aldrig har haft før. Gud velsignede os så rigt, at vi var klar over, det var bønnesvar!«

Samme år oplevede flere af landmændene på egnen en hård tid, når det gjaldt afgrøderne på markerne. Da alle markerne var sået til, og det var begyndt at spire, kom der pludselig nattefrost.

En af vore venner, som levede hele sit liv i fuld overgivelse til Herren med sine penge og gav rigeligt til Guds rige, gik ud og så ud over sin mark, da han havde hørt i vejrmeldingen, at det ville give frost. Han bad for sine marker i tro til Herren. Da han kom ud næste morgen, så han, hvordan alt rundt omkring var ødelagt af frosten, men hans mark, som han havde bedt for, stod stadig fin og uberørt af frosten. Det var et Guds under.

Gud vil sørge for os, når vi lever i overgivelse med vore penge og rigdomme. Han vil, at vi skal have det godt på alle måder. Men vi må følge Hans principper for et lykkeligt liv, og vi må tro på en stor Gud! Det er Guds største ønske, at vi skal tro Hans ord. Uden tro er det umuligt at behage Gud. Det kan se ud til, at der ikke er så stor tro på jorden i endetiden, for Jesus siger et sted: »Mon jeg finder troen på jorden, når jeg kommer igen?«

17. Kapitel

Vejen ind i Den kongelige Lovs rige liv

Vi havde altid vidst, at det var det rigtige at give tiende, men det havde altid været svært for os at få det til at fungere. Der var så mange udgifter, og vores løn kunne aldrig slå til. Engang imellem fik vi taget os sammen til at give, og da havde vi ligesom en følelse af, at Gud måtte være meget taknemmelig over, at vi gav til Hans rige.
Da vi kom til Afrika, oplevede vi, hvad Gud mente med at give tiende. Siden har vi aldrig været i tvivl om, at det var os, der skulle være taknemmelige over, at vi fik lov at give til Herren!
Vi havde været nogle få måneder i Afrika, da Guds skole begyndte for alvor.
Da vi rejste ud til arbejdet i Afrika, var det i første omgang vor tanke, at vi skulle begynde med at hjælpe de andre missionærer i nogle år med praktisk arbejde. Det vidste vi, at vi kunne. Vi var ikke prædikanter og havde heller ikke stor tro på at blive det. Vi ville blot følge Guds kald til at rejse ud til hedningerne og fortælle dem om Jesus, alt imedens vi gjorde nogle praktiske ting.
Da vi havde været på sprogkursus i 7 uger og kom

hjem til missionsstationen, viste det sig imidlertid, at Axel Jensen og hans kone Klara, som vi skulle arbejde sammen med, var nødt til at rejse til Danmark på grund af sygdom. Alfred og Ulla, som vi også havde regnet med at skulle hjælpe, havde startet et nyt arbejde i Singida, 100 km borte. Så inden vi så os om, stod vi med ansvaret for arbejdet på missionsstationen.

Vi kunne ikke sproget, og vi kendte ikke meget til folket og skikkene. Vi var svage på så mange punkter, at vi var klar over, at hvis vi og arbejdet skulle overleve, måtte Gud hjælpe os. Vi bad meget og arbejdede alt, hvad vi orkede med mange, mange ting. Men det, vi havde mest nød for, var at nå ud til de mange, som ikke havde hørt om Jesus. Vi kunne ikke selv klare det, og der var ikke mange medarbejdere i den lille menighed på Sanjaranda, som missionsstationen hed.

Vi vidste, at der var nogle indfødte, dygtige evangelister fra det nordlige Tanzania, som vi muligvis kunne få ned for at hjælpe os, men de skulle jo have noget at leve af. Befolkningen omkring os var utrolig fattig, så dem kunne vi ikke forvente ret meget af.

Da begyndte Gud at tale til os:

»Giv jeres tiende til en afrikaner, som kan hjælpe jer!«

Vi lyttede. Den lille løn, vi var lovet hjemmefra, kunne dårligt nok strække til, så vi kunne leve. Vi havde ikke fået løfte hjemmefra om hjælp til arbej-

det, og vi havde besluttet, at vi aldrig ville skrive hjem og beklage os. Tanken om at give tiende af vor lille løn blev stærkere og stærkere, og til sidst sendte vi bud efter en af de unge evangelister, som vi vidste kunne komme og hjælpe os.

Vi blev klar over een ting: Man *får* aldrig råd til at give tiende. Man skal *begynde* at gøre det! Hvis man venter, til man får råd, bliver det aldrig til noget.

Efter nogle måneder kom Klara og Axel tilbage fra Danmark, og de var også meget indstillet på at give deres tiende til hjælp til en sådan evangelist.

Ordet fra 5. Mosebog 12 blev levende for os. Der siger Gud til Israels folk, at når de kommer til et sted, skal de hurtigst muligt nedbryde afgudsaltrene og de afguder, som de forrige beboerne dyrkede. Gud sagde til dem, at Han ville vise dem det sted, de skulle bo, og »derhen skal I bringe jeres slagtofre og brændofre, eders tiender og offerydelser, eders løfteofre og frivillige ofre og de førstefødte af jeres hornkvæg og småkvæg, og der skal I holde måltid for Herren!«

Vi var endnu ikke kommet langt i offertjenesten. Endnu havde vi blot lagt vore liv på Guds alter, men vi havde ikke oplevet hemmeligheden ved de mange slags ofre til Guds rige.

Vi begyndte imidlertid nu at lønne en evangelist ud af den lille løn, vi havde. Det var en utrolig lettelse at få en til at hjælpe at forkynde Ordet for de mange uvidende mennesker, vi boede iblandt. Peter tog på cykel med evangelisten og nogle andre hjælpere

langt ind i skoven og fortalte om Jesus, og vor glæde voksede. Nu kunne vi se, der var en mening med , at vi var kommet til Afrika.
Der gik kun ganske kort tid, så fik vi brev fra en søster i Danmark. Hun skrev:
»Jeg ved ikke, om det er rigtigt, hvad jeg føler. Men det er, som om Herren minder mig om, at jeg skal underholde en evangelist nede hos jer i Afrika. Vil I svare mig på, om der er behov for det?«
Om der var! Vi fik hurtigt skrevet til hende og fortalte om, hvordan Gud havde virket i vore hjerter, og hvor velsignet det var med en indfødt medarbejder.
Da vi fik denne hjælp, stod der en dag en lidt ældre afrikaner udenfor vor dør. Jeg var alene hjemme, og det var svært for mig at forstå, hvad han sagde. Jeg havde mødt ham før på en stor konference, hvor han var en af hovedtalerne. Johanna Mabondo hed han. Jeg syntes at forstå, at han nu stod der udenfor vor dør og sagde, at Gud havde sendt ham for at hjælpe os at forkynde evangeliet.
Jeg gjorde ham klart, at jeg ikke var så god til swahili, så han måtte forklare sig langsomt. Jo, han var sendt af Gud for at hjælpe os i arbejdet. Jeg sagde til ham, at vi ikke havde mulighed for at hjælpe ham med løn. Han rystede på hovedet.
»Gud har sendt mig,« sagde han smilende. Jeg syntes ikke, det kunne passe, at Gud havde sendt en så dygtig mand til vores lille missionsstation, så jeg bad ham komme igen senere, når Peter kom hjem.

Jo, det viste sig at være rigtigt! Gud havde sendt Mabondo til os. Vi blev hurtigt enige om, at når nu søsteren fra Danmark havde overtaget vores første medarbejder, så kunne Mabondo jo få vor tiende i stedet for. Og sådan blev det.

Det viste sig, at kære gamle broder Mabondo virkelig var sendt til os af Jesus selv. Han har været vor trofaste hjælper gennem alle årene i Afrika. Han er gammel nu, men han har tjent utrætteligt i Guds rige på vort felt i 25 år. Altid glad og syngende og fuld af tro. Hvor har vi tit takket Gud for Mabondo.

Vi lærte efter dette, at Gud velsigner som en følge af at give tiende. Vi havde fire meget hårde år økonomisk og på alle andre områder. Men i de år oplevede vi de største mirakler, vi nogensinde oplevede i Afrika. I nøden fik vi lært at bede. Men i nøden fik vi også lært at ofre.

Siden har det været en selvfølge for os at give Gud, hvad Guds er, og vi føler os priviligerede! Vi har lært at elske at give, og vi har lyst til at give og give. Det gør os så glade, og Gud overøser os med velsignelser.

18. Kapitel

Jordbær

Vores søn, Torben, gik en dag, medens vi boede i Blåhøj, forbi fryseren ude i vores baggang. Han bankede på låget, da han gik forbi og sagde til mig: »Nå, Mor, nu skal du nok snart til at bede igen. Fryseren er snart tom!«

Han var vant til fra ganske lille i Afrika, at vi bad til Gud om alt muligt, og han havde været ude for at hente noget i fryseren nogle dage i forvejen og set, at den snart var tom.

»Prøv at løfte låget, Torben«, sagde jeg, »Gud er kommet os i forkøbet denne gang. Før vi råber, svarer Han!«

Torben kiggede ned i fryseren og så til sin store glæde, at den var næsten fuld. I Blåhøj var der en del bønder i menigheden på det tidspunkt. De vidste, at vores løn ikke var så stor, så de overraskede os gang på gang med kød, kartofler og andre rare sager.

En dag, da vi netop havde fået en dejlig portion kød, og jeg stod og skar det ud ved køkkenbordet, talte Guds Ånd til mig og sagde: »Skal du ikke give tiende af alt det, du bliver overøst med?«

Jeg blev så glad. Selvfølgelig skulle jeg det! Hvor ville det være spændende at give en god steg til en eller anden, som netop stod og trængte til det. Som tænkt, så gjort. Jeg vidste, hvem der aldrig fik flæskesteg og skyndte mig af sted med kødet. Det blev en festlig oplevelse. Vennerne, som fik stegen, blev ovenud glade. De lærte også at prise Gud, for jeg kunne jo fortælle dem, at det ikke var min steg, men jeg havde selv fået den af Herren, og Han havde sagt til mig om at give.

Det blev en meget rig tid med usædvanlige oplevelser.

En dag stod jeg bøjet over jordbærbeddene ude i haven. Der var en masse ukrudt i jordbærrene, for vi havde dårlig tid til at holde en have. Vi har altid haft utrolig mange »jern i ilden«, så sådan noget som en have kommer altid i sidste række hos os, når der skal luges. Men det skulle gøres, og jeg kæmpede i mange timer hver dag med de overgroede jordbærbed. Vi havde den aftale, at Peter og drengene tog den store græsplæne, og jeg tog beddene. Jeg gik og tænkte på, hvor mange timer jeg brugte i haven, hvor jeg egentlig hellere ville ud at tale med mennesker, som havde bedt mig mange gange om en samtale og forbøn. Der var så mange ting, jeg gerne ville gøre for andre mennesker, som var i nød. Nu brugte jeg så mange timer i haven, at alt det åndelige arbejde, Gud havde lagt hen til mig, måtte vente. »Det er nogle dyre jordbær«, tænkte jeg. »Først bruger du en masse timer her, og så svigter

du på de områder, hvor Gud egentlig har kaldet dig til at virke. Hold op med at dyrke jordbær og andre ting. Bed Gud om jordbær!«
Senere forstod jeg, at disse meget praktiske tanker var kommet til mig fra Herren. Han taler ofte ganske almindelige dagligdags ting til os alle, hvis vi vil lytte.
Det endte med, at jeg sløjfede jordbærbeddene og andre områder i haven, som tog for meget af min tid, og så sagde jeg til Gud: »Du ved, jeg så godt kan lide jordbær, så jeg tror, du vil give mig dem, jeg skal bruge!«
Da det blev jordbærtid i juli måned, kom jeg en dag ud til bagdøren. Der stod en kæmpestor træbakke med så mange kilo jordbær, at der var rigeligt, ja mange flere, end jeg kunne bruge. Der var så mange, at jeg kunne give tiende uden betænkeligheder!
En af vore gode venner havde været ude at plukke jordbær og havde fået så mange på så kort tid, at han ville glæde os med en god portion. Gud husker de små ting, vi går og arbejder med, og Han lønner os, når vi barnligt sætter vor lid til Ham.
Nu er vort liv jo lidt specielt. Der er mange, der er nødt til selv at klare haven. Men jeg sagde en dag til Peter: »Hvad skal jeg gøre. Al min tid går i haven, og jeg ville så gerne tjene Jesus i stedet for. Kan du ikke give mig et råd?«
»Bed om en havemand«, sagde Peter. »Du plejer at få, hvad du beder om, så du skal nok få en havemand også!«

Det var at gå for langt, syntes jeg. »Det har jeg nu ikke tro for«, sagde jeg. »Men det har jeg«, sagde Peter. Så han begyndte at bede om en havemand.
En dag kom Peter ind fra haven og sagde: »Så, nu får du din havemand! Naboen har set, hvor travlt vi har, så han kom over og sagde, at han da gerne ville hjælpe os med haven, hvis vi havde brug for det. Han er pensioneret landmand og har god forstand på haver og grøntsager. Så nu kan du bare gå ud og få en aftale med ham!«
Jeg kom ud til Hans, vores nabo, og spurgte ham, om det virkelig var rigtigt, at han ville hjælpe os med haven, og hvad han skulle have i timen.
»Jeg skal ikke have noget«, sagde han. »Jeg vil være taknemmelig for at få lov at hjælpe!«
Den mand blev en fantastisk hjælp for os, og Gud skal velsigne ham for det. Vi fik masser af tid til arbejdet i menigheden. Endnu engang havde Gud lært os en lektie.
Vi har fundet ud af, at det betaler sig at give rigeligt til Gud, ikke blot af vore penge, men af vores tid, af vores tøj, mad og andre ting.
Det kan være svært at få tiden til at slå til, men også der virker Guds princip om, at hvis du giver til Ham, så får du hundrede fold igen.
Jeg føler Guds kald til at skrive. Men da Gud talte til mig om at gå igang med skriveriet, vidste jeg ikke, hvor jeg skulle få tiden fra. Hver gang jeg følte, jeg skulle skrive mine tanker ned, tænkte jeg på, at det ville jeg gøre engang, når jeg blev pensionist!

Men efter en svær sygdom lovede jeg Gud, at hvis jeg blev helt rask igen, ville jeg tage tid til at skrive. Jeg blev rask, men jeg kunne stadig ikke få tid til at skrive.
Jeg har i mange år haft min bedestund tidligt om morgenen. Og efter at jeg er begyndt at give Gud den tid, får jeg gjort meget mere i dagens løb. Min tid strækker utroligt langt i forhold til tidligere, hvor jeg skulle have min morgensøvn.
Jeg fik da den tanke, når det gjaldt skriveriet, at jeg kunne prøve at stå endnu før op og så begynde at skrive på den tid af døgnet.
Det endte med at blive den bedste ide, jeg længe har fået fra Herren. Giv tiende af din tid til Gud, så skal du selv få lov at opleve, hvor spændende Gud er at arbejde sammen med!
Jeg vågner endnu tidligere end før om morgenen og er meget inspireret til at skrive. Der er dejlig ro i huset, og hele min dag er reddet, fordi jeg får gjort dette morgenjob for Herren og for dig, som læser denne bog lige nu! Det er den største glæde, jeg længe har haft, at Gud velsigner min tid, så jeg får gjort dette, som jeg føler kald til, og samtidig er jeg friskere end før om dagen!

Salomon
Alle dem, vi læser om i bibelen, som tjente Gud og gav Ham deres tid og kræfter for at tjene Ham, oplevede store ting i hverdagen. Da kong Salomon fik lov til af Gud at bede om hvad som helst i sin tjene-

ste som konge, bad han om visdom fra Gud, så han kunne hjælpe andre mennesker.
Salomon havde chancen for at bede om rigdom og ære, men han valgte at bede om noget, som kunne hjælpe ham at hjælpe andre. Til gengæld sagde Gud til ham, at fordi han bad på den måde, ville Gud give ham det, han bad om og i tilgift rigdom og ære.
Dette er Guds princip, når vi er uselviske i vore bønner og handlinger. Jo mere vi giver til Gud, jo mere får vi. Vi får en glæde, som overgår alle verdens glæder. Prøv at begynde med at give Gud en time af dit døgn, som jo er på 24 timer. Giv Ham tid til samtale gennem Ordet og bønnen. Lyt til Hans stille stemme i dine tanker, når du er et stykke inde i din time sammen med Ham. Han vil lede dig ind i nogle gerninger i dagens løb, som er forudberedte af Ham, og du vil opdage et rigt og spændende liv, Gud har til dig. Giv dig selv til Ham, og Han giver af sit store rige forråd til dig!

19. Kapitel

En lærestreg

Jesus gav mig engang en lærestreg, som jeg aldrig glemmer. I første omgang gjorde den ondt og var bitter, men senere blev den til rig velsignelse for os.

Vi arbejdede i en menighed, som lå i en by, hvor det var meget svært at få mennesker med på himmelvejen. De kristne venner i den menighed var næsten hele tiden i konflikter på den ene eller den anden måde. Den onde brugte alt, hvad han kunne, for at forstyrre Guds værk i den by.

Peter og jeg havde sat os for, at vi ville gøre alt for at komme igennem den mur af ondskab, som regerede i åndens verden, og vi bad om vækkelse nat og dag for den by. Vores tro voksede mange gange, og vi proklamerede for menigheden, at vi troede på vækkelse i den by. Menigheden lyttede med glæde til det, vi sagde, og der begyndte også at ske en del positive ting. Men hver gang vi troede, at nu var vi kommet igennem den hårde skal af modstand, blev nogle af vennerne uenige, og den onde fik bremset Guds værk med intriger.

Vi bad, og vi sang, vi fastede og græd og havde en

indre vished for, at det skulle gå igennem til sejr. Vi ville ikke give op.
En morgen jeg bad i mit lønkammer blandt andet for denne by, sagde Jesus til mig ganske tydeligt inde i mit hjerte: »Hvad vil du sige til, at jeg sender vækkelse i den by men i en anden menighed, som ikke hører til Pinsevækkelsen?«
Jeg blev helt chokeret. Det var ikke det, vi havde bedt om, og jeg sagde til Herren, at det jo var hos os, der skulle være fremgang!
Pludselig kunne jeg næsten se Jesus for mig, som Han må have set på Peter i Pilatus's gård, da Peter havde fornægtet Jesus. Han så på mig med et meget bedrøvet blik, og der lød en stille stemme indeni mig: »Så er det altså ikke mig, I samler til!«
Jeg blev så skamfuld. Pludselig åbenbarede Helligånden for mig, hvor forkert det var, at vi havde kæmpet og slidt i mange år for at vinde mennesker netop til vor menighed. Hvis det virkelig var kærlighed til Jesus, der drev os frem, ville vi juble og råbe højt af fryd, hvis der kom vækkelse i andre menigheder. Hovedsagen var jo, at mennesker blev frelst, og at Jesus blev herliggjort. Jeg kunne se, hvor meget der ligger i menneskenaturen af prestige og lyst til at præstere noget for at samle om sig selv eller et system. Vi måtte begge begynde at arbejde og bede på en helt ny måde. Vi måtte bede Gud om tilgivelse for vor egoisme og misundelse.
Efter at Gud havde vist os dette, begyndte vi at sige til Herren: »Denne by er bundet af Satan. Mørkets

magter ligger som en tung dyne over hele området. Send vækkelse, Gud! Uanset hvordan du sender vækkelse, og uanset i hvilken menighed det sker, så vil vi råbe til dig om en åben himmel over denne by og frelse for de stakkels mennesker her.«
Vi selv kom aldrig igennem med Guds ord i den by. Da vi måtte rejse derfra, var det med gråd og skuffelse og en følelse af at mislykkes i Guds arbejde. Efter nogle år hørte vi, at Guds Ånd var ved at bryde igennem i en anden kirke i byen, og vi kunne af hele vort hjerte prise Gud for det. Vi havde lært, at vi ikke skal samle til os selv men til Jesus!

Kærligheden søger ikke sit eget!
Dette skriftord havde vi hængende over skrivebordet i vort hjem, da jeg var barn. Jeg sad ofte og så på dette ord uden at forstå det. Nu forstår jeg det. Hvis vi tænker på vore menigheder i dag, må vi lære denne vidunderlige sætning, og vi vil kunne løse mennesker ud til frelse i vort land. Hvis vi er villige til at bede bønner, der ikke er egoistiske, vil Helligånden bryde igennem og drage mennesker til Kristus.
Vi har oplevet, at »give-og ofre-princippet« virker til rig velsignelse, også når det gælder menigheder. I Afrika kom vi i en menighed, som ustandselig voksede og voksede. Lokalet blev hele tiden for lille. Hvorfor?
Hver gang, der var fuldt i kirken, sagde forstanderen: »Tiden er nu inde, I kære venner fra den østlige

bydel, til at begynde hjemme hos jer selv med møder. Vi kan ikke være i kirken her, og I går så mange kilometer hver søndag. Begynd at samle folk i jeres bydel! Vi sender jer i Jesu navn, og når I skal til at bygge kirke, skal vi hjælpe jer. Vi sender en evangelist med jer, og der er ældste iblandt jer, som vi vil give afkald på for at udvide Guds rige og nå flere med evangeliet.«

Senere gjorde han det samme, når der var en god flok fra en anden del af byen.

Først ville vennerne ikke forlade den dejlige, velsignede menighed. Men de blev undervist om at have nød for sjæle og vinde mennesker over hele den store by. Modermenigheden mistede flere dygtige ældstebrødre og menighedstjenere på denne måde, men de gav med glæde, for at evangeliet kunne nå længere ud. Og det forunderlige skete, at hver gang der var afgivet en gruppe, og der blev mere plads i kirken, varede det ikke mange uger, før der igen blev fuldt, og nye kunne sendes til andre dele af den store by. Gang på gang blev der optaget ofre, som blev sendt til de små, nye menigheder, når de var i nød, akkurat som forældre prøver at hjælpe deres børn i gang, og modermenigheden blev velsignet i rigt mål til gengæld.

På denne måde er menigheden i Nairobi og kirker i andre dele af verden vokset til mange, mange tusinde, og der er stadig fremgang og velsignelse. Præsten i menigheden går foran for at samle alt Guds folk og velsigne alt Guds folk.

Fornylig tog han initiativ til at samle alle pinsekirker i byen. Det skulle man tro, var en let sag. Men da lød det rundt i krogene:
»Jamen, skal vi samles i canadiernes store, nybyggede kirke, ender det med, vore medlemmer får smag på at komme der, og så mister vi dem i vor menighed.« Det er sådan i Afrika, at der i årenes løb er kommet missionærer ud fra mange forskellige lande, og kirkerne får ofte mellem folk navne efter de missionærer, som har startet arbejdet.
Vor præst forklarede dem pricippet med at velsigne andre, og det endte med, han fik firetusinde pinsevenner samlede til fest og glædesgudstjeneste, hvor mange fik et nyt møde med Jesus. Siden har Gud velsignet alle menighederne i byen på en fantastisk måde.
At være givende på den måde virker med en mægtig kraft tilbage på den menighed, som går forrest med at give, og Jesus bliver herliggjort, fordi det er Hans værk, der arbejdes for i kærlighed.
De fleste kristne kender kærlighedskapitlet i 1. Kor. 13. Vi synes alle, det er et vidunderligt kapitel. Vi glæder os til den dag, kærligheden skal fungere perfekt i det himmelske. Men det er Guds vilje, at det skal fungere nu og her.
De første tre vers i dette kapitel »klæder os helt af til skindet.« Hvad hjælper alle vore gode gerninger og tro og store, herlige ord, hvis vi ikke har kærlighed? Om vi gav alt bort til de fattige og ikke havde Jesu kærlighed, gavnede det os intet. Om vi endog ville give vore legemer hen til at brændes, hjalp det os in-

tet. Gud ser til motiverne. Gud leder efter kærligheden i vore hjerter.
Hør, hvad der står om kærligheden, og lad os prøve os selv under denne lup:
»Kærligheden er langmodig, kærligheden er mild.
Den misunder ikke!
Kærligheden praler ikke, opblæses ikke,
gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget,
lader sig ikke ophidse, bærer ikke nag,
glæder sig ikke over uretten,
men glæder sig over sandheden.
den tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt.«
Må Jesus hjælpe os at forstå, at dette ikke blot er nogle smukke vers, vi kan udenad, men det er målestokken for det, vi gør, og det vi skal få vor løn efter.
Vi behøver Jesu kærlighed og nød for mennesker.
Da vi arbejdede i en anden menighed, som voksede en sund vækst hele tiden, begyndte Gud at kalde nogle af vore dygtigste menighedsmedlemmer ud til andre byer for at virke med evangeliet. Det var altid meget elskede og dygtige folk, Gud tog. I begyndelsen var vi meget kede af det.
Men Gud talte igen til os om princippet med at give. Vi skulle glæde os over, at menigheden var i stand til at sende de dejlige mennesker videre ud med evangeliet, med deres sangtjeneste og med alle de rige gaver, Gud havde givet dem.
Men det tog tid for os at kunne afgive medlemmer med glæde. Senere kunne vi se det i et evighedsperspektiv. Guds rige havde fremgang ved det.

Da menigheden havde lært det, skete det, at nogle af de medlemmer, som ofrede mest til menigheden, begyndte at holde møder, hvor de boede langt fra menigheden, og der voksede en stor flok frem i hast. Disse venner tog alle de nye kristne med på vore møder, og det var en fryd at se dem. De kom trofast hver søndag.

Men en dag talte Gud om, at denne flok skulle være en selvstændig lille menighed. Det var svært. Hvordan skulle de kunne undværes i vor menighed?

Guds Ånd sagde da: »Er det pengene, I er bange for at miste?« Det var det blandt andet. Efter en tid blev brødrene enige om, at det eneste rigtige var at løsne denne menighed fra os og lade dem få en evangelist derned.

Med det samme begyndte den lille flok at vokse stærkt. Siden vennerne der blev mere selvstændige, føler de frihed og ansvar på en endnu stærkere måde for stedet. Der bliver hele tiden lagt sjæle til, som lader sig frelse.

Gud vil se vor tro også på denne måde. Giv i tro, også når det gælder mennesker og andre resourcer, og du vil få dobbelt eller mangefold igen. Guds principper går helt på tværs af vor fornuft.

Hvis vi krampagtigt holder på »vore børn«, vil de absolut af sted hjemmefra. Men hvis de mærker kærligheden og friheden og tilliden, vil de elske deres hjem. Der vil blive et rigt kærlighedsforhold mellem gamle og nye menigheder.

20. Kapitel

Guds hjertesag

Gud vil, at alle mennesker skal frelses. Jesu sidste ord til sine disciple og os var: »Gå ud i al verden og gør alle folkeslag til mine disciple!«
Når nogen beslutter sig for at gøre alt for at udbrede Det glade Budskab til jordens ende, fryder det Guds hjerte. Der er mange måder at gøre dette på:
Nogen går ud, ofrer deres liv og tid og kræfter på at bringe frelsesbudskabet til jordens ende.
Andre beder og ofrer for at sende budbringerne ud.
Begge dele er lige vigtige. Der står et meget betydningsfuldt budskab om dette i Romerbrevet 10:13-1: »Thi enhver, der påkalder Herrens navn, skal frelses. Hvorledes skulle de nu kunne påkalde Ham, som de ikke er kommet til tro på? Og hvorledes skulle de kunne tro på Ham, som de ikke har hørt om? Og hvorledes skulle de kunne høre, uden at der er nogen, som prædiker? Og hvorledes skulle nogen kunne prædike, hvis ingen sendes ud? Som der står skrevet: »Hvor liflige er fodtrin af dem, som bringer glædesbud!«
At bringe evangeliet til jordens ende kræver, at vi alle hjælpes ad. Der skal tro til for enkeltpersoner at forlade alt og gå ud med evangeliet.

Der skal også tro til for den enkelte at ofre, så det er muligt at sende nogen ud.
Der skal også tro og vilje til for en hel menighed at sende vidner ud til jordens yderste grænser. Man får nemlig aldrig råd til at sende nogen. Man skal blot sende i tro. En sådan trosgerning belønner Gud, fordi det er hans hjertesag, det gælder!
Der er en menighed i Sverige, som for et par år siden besluttede sig for at bygge en stor, ny kirke. Da kirken var færdig, viste det sig, at den var blevet meget dyrere, end man først havde beregnet.
»Så må vi gøre noget mere for missionen«, sagde præsten. »Så vil Gud hjælpe os at få kirken betalt.«
Hele menigheden blev grebet af tanken. Alle gode ideer blev taget i brug for at skaffe penge til kirken og missionen. Der blev givet meget store beløb til alle de arbejdsgrene på missionsmarken, som denne menighed havde kontakt med. På fem år var deres kirke betalt fuldtud. Menigheden blev grebet af missionsiver, og Gud velsignede tilbage, så de selv fik rigeligt til den nye kirke.
Alt i Guds rige er stik imod menneskelig fornuft, fordi Gud vil lære os at tro.
Man kan være nervøs for at give for meget til missionen, fordi man tror, menigheden bliver fattigere af det. Men det er lige omvendt. De penge, man giver til missionen, kommer altid tilbage med renters rente, fordi Guds vilje sker, når evangeliet når ud, hvor man aldrig har hørt om Jesus før.

21. Kapitel

De to trompeters lyd

Vi har nogle gode venner, Hanne og Karl. De har hjulpet os at læse korrektur på denne bog og har skrevet omtalen af bogen på bagsiden. Karl er en meget følsom og dygtig kunstner, synes jeg. Hver gang, jeg ser noget af alt det, Karl har lavet, bliver jeg glad og berørt i mit indre.
Da jeg skulle have en forside lavet til denne bog, tænkte jeg med det samme på Karl og spurgte ham, om han ville lave forsiden til min næste bog. Det ville han gøre med glæde, sagde han.
Jeg forklarede Karl, at jeg syntes, at jeg ved tanken om Den kongelige Lov og om tiende og offer så to hornblæsere for mig, som lod hornet gjalde om disse vigtige ting. Karl forstod med det samme, hvad jeg mente, og han lavede omslaget til denne bog under bøn til Herren.
Hver gang du nu ser på bogens forside, så tænk på de to vigtige budskaber i Guds ord:
»Du skal elske Gud!«
»Du skal elske din næste!«
Det er så nærliggende for os alle at tænke på os selv først i alle ting.

Men vi kan komme til at bedrage os selv ved vor egoisme.
Vi kan bedrage os selv med en masse undskyldninger for at slippe for at vise vor kærlighed på en praktisk måde. Vi sikrer os selv på alle mulige måder for at skabe tryghed. Vi glemmer Guds principper om, at jo mere vi tænker på Gud og vor næste, jo bedre får vi det selv i vort indre. Guds rige løfter kommer ind over vore egne liv, jo mere vi tænker på andres ve og vel.
Jesus skjuler ikke for os, at hvis vi vil arve evigt liv, hænger det nøje sammen med vor kærlighed til Gud og til vor næste. Læs Mat. 25:31-46.
Jeg har i denne bog taget det i omvendt rækkefølge og talt om kærligheden til vor næste først, og det har jeg gjort helt bevidst, fordi det er noget, vi forstår.
Der kom engang en lovkyndig til Jesus og spurgte om, hvad man skulle gøre for at arve evigt liv. Da svarede Jesus med et vers, som jeg synes er meget vigtigt:
»Du skal elske Herren din Gud
af hele dit hjerte
og med hele din sjæl
og med hele din styrke
og med hele dit sind
og din næste som dig selv.«
Dette vers indbefatter, at Gud kommer først i alt i vore liv. Det indbefatter, at som vi selv gerne vil have det, sådan må vi hjælpe vor næste til at have det.

Vi bliver frelste ved troen på Jesus som vor personlige Frelser og Herre, men Jesus taler mange steder i Ordet om, at vi skal stå til regnskab indfor Gud for vore gerninger.
Hvis vi bliver fyldt med kærlighed til Gud, vil Hans kærlighed virke gennem os til vor næste. Hvis vi prøver af al magt at elske vor næste - uden at ville elske Gud, kommer vi til kort.
Men vil vi arve evigt liv, må vi tro på Jesus. Han vil lære os at elske med en guddommelig kærlighed. Han vil lære os at elske dem, Han elsker.

22. Kapitel

Hvad skal vi da gøre?

Tiden, vi lever i, er så alvorlig, at enhver kristen bør tage sit forhold til penge og jordisk gods op til revision. Gud taler om i sit ord, at endetiden vil være kendetegnet af kærlighed til penge, og alle nationer vil gå så højt op i handelsaftaler og penge, at Mammon vil tage magten i manges liv.
Vort forhold til Gud vil blive prøvet indfor vort forhold til penge. På et tidspunkt vil mange kristne hverken kunne købe eller sælge, hvis ikke de bøjer sig for Antikrist. Vi har nu en nådetid til at blive helt klar over, hvem vi tjener, og hvem der kommer først i vore liv.
Jeg har lært meget af Hannas sindelag, (læs 1. Samuels bog) og jeg tror, vi alle kan lære af hende, derfor vil jeg nævne hende her i slutningen af bogen, så hun kan blive et eksempel til efterfølgelse for os, som elsker Jesus.
Jeg har altid beundret Hanna og undret mig over hende. Hun bad i meget lang tid om at få et barn. Hun led spot og skændsel, fordi hendes moderliv var tillukket, så hun ikke fødte noget barn.
Hun bad og bad under tårer til Gud om at få et

barn, og en dag, da hun havde bedt til Herren i stor vånde og under heftig gråd, aflagde hun Herren det løfte:

»Hærskarers Herre! Hvis du vil se til din tjenerindes nød og komme mig i hu og ikke glemme din tjenerinde, men give din tjenerinde en søn, *så vil jeg give ham til Herren* alle hans levedage,« (1. Sam. 1:11)

Hanna fik det, hun så inderligt bad om. Og sønnen, hun bad om, lovede hun Gud, skulle være helliget Ham.

Da hun fik Samuel, passede hun ham godt, og hun sagde til sin mand, (vers 22) da han ville drage til Herrens hus og også ville have hende med:

»Jeg vil vente, til drengen er vænnet fra, så vil jeg bringe ham derhen, for at han kan stedes for Herrens åsyn og blive der for stedse.«

I vers 27-28 siger Hanna senere til præsten Eli i Guds hus:

»Om denne dreng bad jeg, og Herren gav mig, hvad jeg bad ham om. Derfor vil jeg også overlade ham til Herren. Hele sit liv skal han være overladt til Herren.« Og hun lod ham blive der for Herrens åsyn.

Efter at Hanna havde overgivet det bedste, hun havde til Herren, jublede hun indfor Gud i kapitel 2, og hun siger blandt andet nogle meget vigtige ting og guddommelige principper i vers 69:

»Herren døder, gør levende, fører ned i dødsriget og fører op. Herren gør fattig, gør rig, han nedbøjer,

og han ophøjer. Han rejser ringe af støvet, af skarnet løfter han fattige for at bænke dem mellem ædle og give dem ærespladsen. Thi Herren er jordens søjler, jorderig bygged han på dem! Han vogter sine frommes skridt, men gudløse omkommer i mørket, thi ingen vinder sejr ved egen kraft.«
Fordi Hanna overgav sin søn til Herren med jubel og lod ham blive i Herrens hus, blev Samuel brugt som en Herrens tjener allerede i en meget ung alder. Han blev også senere brugt til at udtale Guds ord til folket og retlede dem.
Princippet i denne beretning er guddommelig.
Vi beder alle om at blive velsignet og lykkes i vort kristenliv. Hvis Gud velsigner os, må vi være villige til at give Gud det tilbage, som Han gav os. Hvis vi er villige til det, vil Gud bruge alt, hvad vi ejer til rig velsignelse. Hvis vi er villige til at give det allerbedste til Ham, vil Han lade alt, hvad vi giver Ham, blive brugt til at redde mennesker.
Lige med det samme, Hanna havde fået sit bønnesvar, var hun villig til at blive en glad giver. Vi tror ofte, at hvis vi vover at give Gud det bedste, vi ejer, vil Han tage det fra os. Men jo mere vi overgiver os selv og vore ejendele til Ham, jo mere velsigner Han.

Abraham
oplevede dette, da Gud bød ham at ofre Isak. Vi kender alle denne beretning. Abraham havde bedt meget og ventet længe på at få sin søn Isak. Og da

han endelig fik ham, ville Gud prøve ham ved at forlange, at han skulle ofre ham til Gud.
Abraham var villig. Uden tøven gjorde han, som Gud sagde. Han havde fuld tillid til Gud. Og da Gud så Abrahams villige og ydmyge hjerte, fik han sin søn tilbage.
Intet må blive os kærere end Gud selv. Vi skal elske Gud af hele vort hjerte, af hele vor sjæl og med hele vort sind og endog med hele vor forstand. Gud ønsker at give os alt, hvad vi behøver og alt, hvad vi kan tåle at få, men det må aldrig komme før Gud i vore liv.
Penge er et nødvendigt middel for os, for at vi kan eksistere, men Gud må være Herre over vore penge. Hvis vi er villige til at slippe dem for Hans riges skyld, vil vi få dem igen.
Når vi er villige til at ofre vore midler til Gud, er det tegn på, at Jesus er Herre i vore liv. Når der bliver vækkelse i vore hjerter og i vort land, kendetegnes det med, at vi ofrer til Guds rige. Vækkelse og offervilje følges ad.
Hvis dette er nyt for dig, eller hvis du indtil i dag har været ulydig imod denne Guds ordning, kan du i dag skrue helt ned på nul og begynde på en frisk. Bed Gud tilgive dig din egennytte og egoisme og begynd at lytte til Hans røst om, hvordan du kan give.

Det kommer an på kærligheden
Den, som har oplevet syndernes forladelse, fyldes af taknemmelighed til Jesus for Hans frelsesværk

på Golgata. Denne kærlighed til Gud er grundlaget for at give.

Der står en meget smuk beretning i Lukas 7:36-50, som taler om dyb og inderlig kærlighed til Jesus. Denne kærlighed udløste en offervilje, som giver genlyd helt op til vore dage:

En synderinde i byen havde hørt, at Jesus var i en af farisæernes huse. Hun gik ind i huset og stillede sig grædende bag Jesus, ved Hans fødder. Hun vædede Hans fødder med sine tårer og tørrede dem med sit hår, og derefter udgød hun det bedste, hun havde, en meget dyr salve, over Jesus.

Farisæren forargedes og disciplene forargedes inderligt over denne ødselhed og sagde i deres falske fromhed: »Dette kunne jo være solgt for mange penge og givet til de fattige.«

Jesus tog kvinden i forsvar og forklarede, at det var fordi, hun var tilgivet meget, at hun elskede meget. Hun var med til at herliggøre Jesus og salve Ham til Hans jordefærd. Denne gerning var så vigtig, at Jesus sagde, at den skulle blive husket og fortalt til alle mennesker, og derfor har også vi fået den at høre.

Vores kærlighed til Jesus afspejler sig i det, vi gør for Ham. Når vi elsker Ham, er intet for dyrebart til Ham. Og med det, vi ofrer, herliggør vi Hans velsignede navn!

Andre bøger udgivet af PALMA-Forlaget

MIA, MADS & MEGET MERE !

De seks små historier og bibelske beretninger, hører sammen to og to, sådan at der efter hver bibelsk beretning er en nutidig fortælling, som er med til at gøre budskabet relevant for børn i dag.
Denne bog skal således være med til at slå bro over de mange århundreder, der er imellem vor tid og Jesu tid på jorden. Der er mange ting, der er anderledes i dag, men vi mennesker har i grunden ikke forandret os så meget, og derfor er det bibelske budskab lige så relevant i dag som nogensinde før.
Bibelen er ikke noget trist og kedeligt men en fantastisk bog om en fantastisk Gud. Med beretningerne i denne bog og de glade tegninger viderebringes dette syn på Gud som en glad og livsbekræftende skaber og Jesus som mere end vores frelser, nemlig vores gode ven.

MIRAKLER I MIT LIV

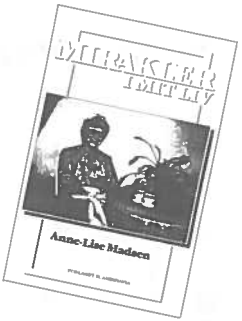

For 25 år siden forlod Anne-Lise og Peter Madsen deres hus, familie, arbejde og venner for at følge Guds kald til på forskellig måde at forkynde glædens budskab om frelse og håb til Afrikas fattigste stammer.
Tusinder af mennesker, både i Danmark og Afrika har oplevet frelse og frigørelse gennem denne tjeneste. Over 100 kirker, evangelisthuse, bibelskoler, skoler, klinikker og børnehjem har fået hjælp og er blevet bygget under deres virke. Det ene under har efterfulgt det andet gennem deres liv, og de har gennemlevet kampe mod sygdom, fattigdom og onde magter. Midlerne til alt deres arbejde er kommet ind gennem bøn og barnlig tillid til Gud.
Anne-Lise fortæller i denne bog på en spændende og gribende måde om de største af de mirakler, hun gennem sit liv har været vidne til ved troen på en levende Gud. De fleste mennesker oplever overnaturlige ting i deres liv, men hændelserne i Anne-Lises beretninger vidner om situationer, hvor intet menneske kunne hjælpe, men hvor Gud ved bøn og tro gjorde undere i de mest håbløse situationer.

KRISTUS

&

BILLEDSTØTTEN

Denne bog er en ualmindelig bog, som bør læses af alle kristne.
Den giver en åbenbaring om Kristus og hans menighed samt af Guds modstander, Djævelen og hans »synagoge«.
Den taler meget personligt og profetisk om den alvorlige tid, vi lever i, og læseren bliver stillet på valg: For eller imod Kristus?
Følgende udtalelser er af mennesker, som har læst bogen, og som kender Guds ord og har studeret og undervist i Ordet i en årrække:

- »Denne bog er en hellig bog!«
- »Den er en åbenbaring til inspiration og eftertanke.«
- »Den giver lys over ting, man har stået spørgende overfor - både åndeligt og politisk.«
- »Den har revolutioneret mit liv og min tænkemåde!«

Denne bog er nu også udkommet på engelsk.

Andre udgivelser der forhandles af PALMA-Forlaget

Tvillingebøgerne:

JESU KRISTI BRUD

og

BRUDGOMMEN KOMMER

af Anne-Lise & Peter Madsen

Det er »Jesu genkomst«, som er emnet for disse bøger. Sammen udgør de en undervisning, som Anne-Lise og Peter Madsen har haft i Østafrika. De har virket som missionærer i Tanzania og Kenya samt foretaget missionsrejser til Uganda, Zambia, Madagaskar, Malawi og Japan.

I Danmark er Anne-Lise og Peter Madsens tjeneste kendt vidt omkring på tværs af kirkeskel. Mission blandt de unåede folkeslag og enhed i Kristi legeme er noget, som ligger dem meget på hjerte. Bogen her vil ganske sikkert fremme Helligåndens virke på begge disse områder.

Begge bøger er udgivet af Forlaget ROYAL.

Hurra – jeg er fri!

af Svend Løbner Madsen

Forfatteren skriver selv om bogen:
»Det siger jeg, fordi jeg begejstres over det, Gud har gjort for mig. Har du det på samme måde? Denne bog er skrevet til dig, som ikke rigtig ved, hvad frelse er. Eller for dig som engang modtog den, men som siden er blevet overvældet af tvivl og modløshed. For mig betyder det simpelthen ALT at kende de muligheder, som Gud har tilvejebragt. Det giver mig mod og frihed til at LEVE! Derfor vil jeg også dele disse sandheder med dig.

Sidste bog af Svend Løbner Madsen hedder »Hvordan bliver jeg fyldt af Helligånden?«
Bogen er et personligt vidnesbyrd og en vejledning til alle, der længes efter en fylde af Helligånden.

Begge bøger er udgivet af Forlaget ROYAL.

Forlaget forhandler også

Anne-Lise og Peter Madsens datter Lena Veggers seneste LP/MC

Hun synger og spiller egne sange akkompagneret af professionelle musikere.

Jacob Brønnum skriver i Udfordringen:

Super vellykket plade...
»Som en blomst« er en super-vellykket plade fra Lena Vegger. Der er en samhørighed mellem de slager-agtige Kristus-tekster og den milde popmusik, og mellem det nærværende i lyd og det ferme i instrumental-præsentationerne, der gør, at her står vi over for den højere enhed.